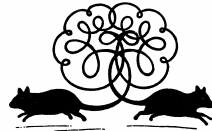

My, motroci XXI. storočia, takto prisaháme

Karol Ondriaš

...a tak sme hnali ovce hore grúňom a potom dolu grúňom...

Z rozprávania slovenského valacha

*This webpage contains explicitly LIBERAL material. I suggest you click off of this site immediately if you are at all offended by liberal views.**

Kasey P. Lindsay

** Táto webová-stránka obsahuje výslovne LIBERÁLNY materiál. Navrhujem, aby ste ju ihneď zavreli, ak Vás urážajú liberálne názory.*

© Karol Ondriaš 2000
© Design Juraj Janošovský

Vydala:
Agentúra IQ+, Janošovský v edícii Alternatíva, Bratislava, 2000
Druhé vydanie (prešlo jazykovou úpravou)

ISBN: 80 – 967979 – 0 - 5
Bratislava, 2000

Knihu možno objednať:
Agentúra IQ+ Janošovský, Karpatská 2, 811 05 Bratislava.
janokery@hotmail.com; alternat@ba.telecom.sk;
tel: 0908577943

Karol Ondriaš

**My,
motroci XXI. storočia,
takto prisaháme**

alternativa

agentúra IQ + Janošovský

Úvod

Napísať túto knižku ma pravdepodobne podvedome nútilo moje vzdelanie. Na Prírodovedeckej fakulte UK v Bratislave som vyštudoval fyziku, špecializáciu biofyzika. Fyziku pokladám za veľmi exaktný odbor, kde sa vo väčšine prípadov, ak poznáme počiatočné podmienky, vie presne zistiť – vypočítať výsledok. Alebo naopak, keď máme výsledok, tak sa dajú, v mnohých prípadoch celkom presne vypočítať počiatočné podmienky. Všetky výsledky sa vo fyzike odvodzujú z merateľných faktov.

Naproti tomu ma fascinujú mnohé politické vyhlásenia a tvrdenia pri ktorých sa väčšinou neuvádzajú merateľné alebo zistiteľné fakty. Mnohé politické vyhlásenia ich ani nemôžu uvádzať, lebo by sa prezradilo, že sú nepravdivé. Táto kultúra politického bublinovania sa už asi udomácnila na celom svete. Predpokladám, že je to výsledok prinajmenšom dvoch vecí. Po prvé, že politiku spravidla nerobia ľudia vzdelaní v exaktných vedách, a teda nenaučení exaktne myslieť a exaktne sa vyjadrovať. A po druhé, že vo verejnosti masmédiá úmyselne potláčajú exaktné myslenie. V mnohých súčasných masmédiách sa udalosti viac opisujú, ale menej exaktne vysvetľujú.

V knižke som hľadal fakty o niektorých všeobecne prijatých pravidlách demokracie a o niektorých vyhláseniach o politike.

Ďalším dôvodom na napísanie tejto knižky boli publikované údaje, že v podmienkach demokracie a voľného trhu, sa za posledných 30 rokov zvýšil rozdiel medzi príjmami najchudobnejšej a najbohatšej vrstvy obyvateľstva a že sa tento rozdiel stále zvyšuje. Počas 150 až 200-ročného fungovania kapitalizmu vo svete vzniklo sedem veľmi bohatých krajín (G7) a viac ako päťdesiat zbedačených, chudobných krajín. Pre mňa z toho vyplýva, že súčasné zákony demokracie a liberálneho kapitalizmu s voľným trhom nevedú náš svet k vyrovnávaniu životnej úrovne ľudí na celom svete, ako by sa dalo predpokladať. Naopak, zvyšujú rozdiely medzi ľuďmi. V knižke som predstavil svoje názory na zákony demokracie a voľného trhu, ktoré prispievajú k tomu, že bohatí bohatnú a chudobní chudobnejú.

Uvedomujem si určité zjednodušenie keď v knižke neuvádzam pozitíva zákonov demokracie a voľného trhu: slobodu slova, slobodné voľby a ich vplyv na vývoj spoločnosti ľudí na celom svete. Tie sa však tak často zdôrazňujú, že nepovažujem za nevyhnutné ďalej sa o nich šíriť. Uvádzam tie negatíva, o ktorých sa zatiaľ nehovorí vôbec alebo len veľmi málo.

V Bratislave 16.4.1998

Motroctvo v XXI. storočí a jeho prikázania

*The people Charlemagne worked to death in his mines in the early part of the ninth century were Slavs. So frequent and prolonged was the enslavement of Eastern Europeans that "Slav" became synonymous with servitude. Indeed, the word "slave" derives from "Slav". Eastern Europe was an early source of capital accumulation, having become wholly dependent upon Western manufactures by the seventeenth century.**

Michael Parenti: Against Empire

Z troch podstatných faktov sa dá usudzovať, že na svete existuje moderný systém zvyhodňovania moci bohatých nad chudobnými, čo pre jednoduchosť nazvem "otroctvom XXI. storočia".

Po prvé, publikované údaje potvrdzujú, že za posledných 30 rokov sa zvyšuje rozdiel medzi príjmami najchudobnejšej a najbohatšej vrstvy obyvateľstva. Podľa údajov OSN tento rozdiel bol v roku 1960 v pomere 1:30, zatiaľ čo v roku 1990 by sa dal vyjadriť už ako pomer 1:62. Po druhé, počas 150 až 200-ročného fungovania kapitalizmu sa svet rozdelil na 7 veľmi bohatých krajín (G7) a viac ako 50 chudobných krajín, pričom rozdiel medzi príjmami obyvateľov týchto krajín je viac ako 10-násobný. Po tretie, v 102 krajinách sveta sa dnes žije horšie ako pred 15 rokmi. Súhrnne povedané, priepasť, ktorá oddeľuje bohatú menšinu a zbedačenú väčšinu sveta, sa čoraz viac prehľbuje.

Z toho akej úcte sa tešia súčasné zákony demokracie a liberálneho kapitalizmu voľného trhu by sa dalo predpokladať, že tieto zákony a pravidlá budú viesť k pokroku a vyrovnávaniu životnej úrovne ľudí tohto sveta.

Pretože opak je pravdou, predpokladám, že súčasné zákony demokracie a liberálneho kapitalizmu legalizujú okrádanie

* *Ludia, ktorí pracovali až na smrť v baniach Karola Veľkého na začiatku deviateho storočia, boli Slovania. Zotročenie východoeurópanov bolo také časté a také dlhé, že pomenovanie „Slovan” sa stalo synonymom pre otroctvo. Skutočne, (anglické) slovo otrok (slave) je odvodené od slova Slovan (Slav). Východná Európa bola počiatočným zdrojom akumulácie kapitálu a v sedemnástom storočí sa už stala úplne závislou na západnom spôsobe výroby.*

[6] Karol Ondriaš: My motroci XXI. storočia...

chudobných bohatými a konzervujú postavenie chudobných a bohatých vo svete. Bohatí bohatnú a chudobní chudobnejú. Je teda možné, že súčasný kapitalizmus legalizoval „moderné otroctvo“ podobne, ako feudalizmus legalizoval nevoľníctvo alebo a Rímska ríša v staroveku legalizovala otroctvo. Ide o legalizáciu princípu „silnejší berie všetko“. Myslím, že je to tak. Podmienky pre túto možnosť opisujem v tejto knižke.

„Otrokmi XXI. storočia“ môžeme obrazne nazvať ľudí, ktorí patria do kategórie s príjmom menším ako 10% priemerného svetového príjmu na hlavu vo vyspelých krajinách G7. Týchto ľudí je viac ako 3 miliardy. Sú to vlastne ľudia, ktorí sú ekonomicky spútaní, sú to moderní ekonomickí nevoľníci. Pre jednoduchosť a názornosť, aby som ich rozlíšil od otrokov dávneho, budem ich nazývať „motroci XXI. storočia“ (motroci je skratka spojenia Moderní otroci). Pravdaže, títo ľudia sú spravidla formálne slobodní: majú slobodu slova, náboženstva atď. Neslobodní sú len v tom, že musia denne jesť, obliekať sa, niekde bývať - starať sa o rodinu. A preto musia vstúpiť do systému ekonomických vzťahov, ktoré ovládajú „otrokári XXI. storočia“. Musia sa väčšinou dať najat ako pracovná sila a musia kupovať produkty pre dennú potrebu. V systéme moderného otroctva tak odvádzajú dvakrát desiatok „pre otrokárov“: z práce, na ktorú sa dali najat, a z predmetov, ktoré kupujú.

Ľudia, ktorí majú možnosť využívať zákony súčasnej demokracie a liberálneho kapitalizmu s voľným trhom, sú moderní „otrokári XXI. storočia“. Pre jednoduchosť a názornosť, aby som ich odlíšil od otrokárov dávneho, budem ich nazývať „motrokári XXI. storočia“. Motrokári XXI. storočia sú väčšinou členovia „koalície globálnych investorov (KGI)“.

KGI je zoskupenie ľudí, ktorí majú dostatočne veľký kapitál a ktorých spája rovnaký záujem. V súčasnom demokratickom kapitalistickom svete koalície globálnych investorov ovplyvňujú a často úplne kontrolujú celkový život jednotlivých štátov a aj nadštátnych zoskupení. Výrazom toho je aj politika, často imperiálne orientovaná. Do politickej arény môže vstúpiť len ten, kto má dostatok zdrojov a súkromnú moc, aby sa mohol stať aktívnou časťou koalície investorov. Koalície globálnych investorov rozhodujú o postupe vládnych predstaviteľov v domácej i zahraničnej politike a spravidla používajú osoby na historicky významných politických postoch – prezidenta a vládnych predstaviteľov ako vlastných hovorcov.

Cieľom KGI je akumulovať čo najväčšie množstvo kapitálu a tak zabezpečiť a udržať svoje ekonomicky a politicky výhodné mocenské postavenie vo svete. KGI presadzuje ideológiu liberálnej demokracie a všemocnú ideológiu trhu, podľa ktorej trh rozhoduje o všetkom – čím je slobodnejší, tým lepšie! Presadzuje slobodu trhu a slobodu peňazí, aby ľudské práva záviseli viac od peňazí ako od čokoľvek iného. Len tí, ktorí majú bohatstvo, majú práva. Z toho sa odvíja aj fungovanie súčasnej demokracie: Čím mám viac peňazí, tým mám viac slobody prejavu, slobody tlače, slobody vzdelania, bezpečnejšie zdravie i viac všeobecnej bezpečnosti atď.

Moc KGI sa zabezpečuje:

1. ovládaním a kontrolou nad masmédiami a s nimi spojeným systémom profesionálnej propagandy,
2. globalizovaným finančným systémom (napríklad MMF, WTO a Svetová banka),
3. v neposlednom rade vojenskou silou disponujúcou širokou sieťou vojenských základní vo svete.

(Podrobnejšie pozri: *K. Ondriaš: Všeobecné kecy, fakty a nezodpovedané otázky, Bratislava 1997*).

Predpokladám, a budem sa usilovať to v knižke ukázať, že základom fungovania „otroctva XXI. storočia“ je paradoxne model široko proklamovanej demokracie a ľudských práv so všemocnou ideológiou voľného trhu a neoliberalizmu. Pre jednoduchosť a názornosť, aby som „otroctvo XXI. storočia“ názorne odlíšil od otroctva dávnoveku, budem ho nazývať „motroctvo XXI. storočia“ (motroctvo je skratka pre moderné otroctvo). Aby motroctvo dobre fungovalo, prikazuje motrokom dodržiavať 11 hlavných príkazní. Tieto príkázania motroctva XXI. storočia spolu súvisia. Na nasledujúcich stranách sa nimi budeme podrobnejšie zaoberať.

[8] Karol Ondriaš: My motroci XXI. storočia...

**Prikázanie prvé:
Dodržiavať budeš slobodu slova a prejavu pre seba a
iných**

Jedným zo základných atribútov súčasnej demokracie je sloboda slova a prejavu. Tento atribút i trest za jeho nedodržiavanie sa nám ustavične pripomína, rovnako ako sa nám v minulosti pripomínali tresty za nedodržiavanie iných prikázaní, ktoré zabezpečovali nadvládu bohatých nad chudobnými.

Sloboda slova, tak, ako ju v súčasnosti interpretuje propaganda možno jestvovala v prvotnopospolnej spoločnosti. Tam si každý mohol rovnocenne povedať svoj názor. Možno stále jestvuje v krčme pri mariáši. V reálnom súčasnom svete slobodu slova má však len ten, kto má prostriedky, aby si kúpil jeden – dva alebo dvadsať televíznych či rozhlasových kanálov. Alebo ten, kto má prostriedky na vydavateľstvo, na jeden alebo dvadsať titulov novín, bulvárnych časopisov...

V tomto systéme je názor jednotlivca na vývoj spoločnosti relatívne bezvýznamný. Zaujíma len organizátorov oficiálnej propagandy, aby vedeli, ako treba prispôbovať a zacieľovať propagandu, aby sa názor jednotlivca zmenil alebo aby sa eliminovali riziká jeho masového rozšírenia.

Predpokladám, že klasický atribút demokracie – „sloboda” slova, je jeden s najúčinnějších nástrojov zabezpečujúcich systém „motroctva XXI. storočia”.

Slobodu slova ako základ demokracie mi ilustruje jedna príhoda. V roku 1988 som vycestoval zo socialistického Československa a v New Yorku som sa stretol priateľom, ktorý emigroval do USA 10 rokov predtým. Na moju otázku „ako cítiš v USA slobodu slova a prejavu”, mi odpovedal: „Vieš, je to tu fantastické, môžeš si povedať úplne všetko, môžeš to povedať, kde chceš a kedy chceš, ale má to jeden háčik, nikto ťa nepočúva a nikoho to ani nezaujíma.”

Zaujímavé - po ôsmich rokoch slobody slova a demokracie uvedený príklad platí už aj pre Slovensko.

Slobodu slova mi pripomenul aj článok v denníku *Národná obroda* (16.10.1997). Citujem: „*Americký Výbor na ochranu novinárov (VON) je hlboko znepokojený represívnym postupom Slovenských telekomunikácii, ktoré v pondelok zastavili vysielanie rádia Twist, obľúbenej nezávislej rozhlasovej stanice v Bratislave. Uvádza sa to v otvorenom liste, ktorý v utorok adresoval prezidentovi SR Michalovi Kováčovi a premiérovi Vladimírovi Mečiarovi výkonný riaditeľ VON William A. Orme.*”

Teší ma presnosť, rýchlosť a starostlivosť amerického Výboru na ochranu novinárov o slobodu slova pre rádio Twist. Rovnako, ako ma fascinuje súčasná technika, veď VON vydal uvedené vyjadrenie do 48 hodín po zastavení rádia Twist.

S presnosťou a rýchlosťou tohto vyhlásenia ostro kontrastuje správa, ktorú som zachytil na televíznej stanici ČT 2 v relácii "21" (dňa 13.3.1998, 21,05 hodín). Česká televízia ukázala, ako v New Yorku americká polícia vyvádzala z baru na Manhattane české prostitútky, ktoré tam pracovali nelegálne. Televízny záber bol prevzatý z americkej televízie (meno televíznej spoločnosti som si nestačil zapísať). Newyorská televízia v tomto televíznom zábere chcela divákovi aj spresniť, odkiaľ prostitútky prišli. Preto ukázali mapu Európy a v jej strede štát „Czechoslovakia“, s hlavným mestom Prahou. Fascinovalo ma, že táto americká televízia v New Yorku ani po piatich rokoch rozdelenia Československa nezaregistrovala, že táto krajina sa rozdelila a vznikli dva samostatné štáty. Zaujímavé bolo, že ten istý televízny šot americkej televízie o zatýkaní českých prostitútok v New Yorku priniesli správy na ČT 1 aj na druhý deň. Len s tým rozdielom, že mapa Európy s „Czechosloviou“ bola zo záberu vystrihnutá.

Keď sa vrátim k rádiu Twist, stále ma teší presnosť, rýchlosť a starosť amerického Výboru na ochranu novinárov (VON) o slobodu slova pre rádio Twist. Len ma prekvapuje, ako sa VON dozvedel o zastavení vysielania rádia Twist tak rýchlo, keď newyorská televízia ani po piatich rokoch nezaregistrovala, že Československo sa rozdelilo na dva samostatné štáty. Je možné, že VON má svoj dispečing. Ak áno, rád by som vedel, ktoré rozhlasové stanice sú na ň napojené?

Som zvedavý, koľko by trvalo, kým by sa Slovenský syndikát novinárov dozvedel, že napríklad v Chile (prípadne v Indonézii, či v Montane) niekto zastavil dodávku prúdu do vysielateľov súkromnej rozhlasovej stanice. Chcem dúfať, že tiež by stačilo 48 hodín...

[10] Karol Ondriaš: My motroci XXI. storočia...

Mali by sme si uvedomiť, že ideologické strašenie peklom odskúšané v posledných 2000 rokoch v súčasnosti vystriedalo ideologické strašenie demokratických, vždy "nezávislých" organizácií. Ony produkujú vyhlásenia, ktorým máme veriť a báť sa ich. Medzi strašidelné organizácie asi patrí aj americký Výbor na ochranu novinárov.

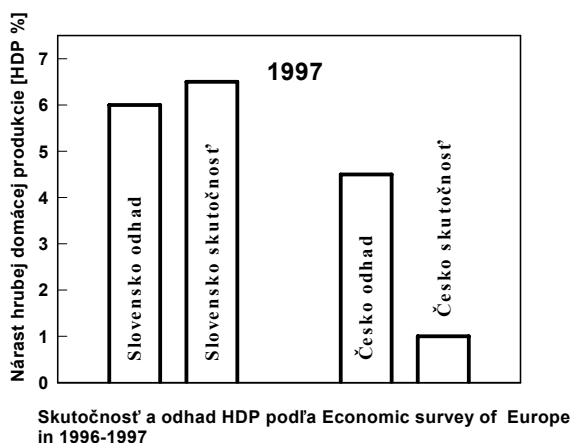
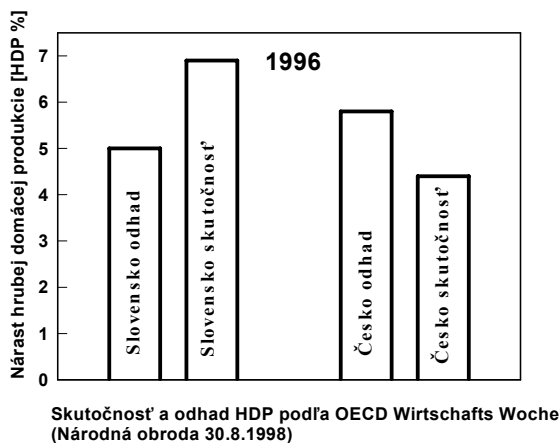
Významnú úlohu v úspešnej činnosti KGI s používaním slobody slova ako nástroja motroctva XXI. storočia hrá vlastníctvo dostatočnej veľkej skupiny masmédií. KGI vlastní svetovú sieť vysielateľov, vydavateľstiev, novín a časopisov. Získali do svojich služieb mnohých žurnalistov. Tlač, filmy, televízne a rozhlasové vysielania modulované KGI dominujú vo svete a aj na Slovensku. Predpokladá sa, že až 80% populácie je možné manipulovať masmédiami – článkami bulvárnych časopisov, programami televíznych a rozhlasových vysielaní, filmami, videokazetami, videoklipmi atď.

Verejnosť ovplyvňuje aj publikovanie účelovo upravených štatistických údajov o verejnej mienke. Produkujú ich súkromné organizácie na konkrétne objednávky. Musíme si uvedomiť, že žijeme v dobe, keď narastá význam firiem „pre styk s prostredím“. Je možné, že tieto firmy manipulujú aj s ekonomickými predpovedami. Pre zaujímavosť obrázky č. 1, č. 2 a č. 3 ukazujú predpovede rastu hrubej domácej produkcie (HDP) pre Slovensko a pre Českú republiku podľa zahraničných organizácií. Pre porovnanie sú uvedené aj skutočne dosiahnuté hodnoty HDP. Z obrázka č. 1 vidieť, že v roku 1994 bol odhad rastu HDP pre Slovensko veľmi podhodnotený. Podhodnotenie rastu HDP pre Českú republiku však bolo len mierne. Podobne aj v roku 1995 odhad rastu HDP bol viac podhodnotený pre Slovensko. Údaje obrázka č. 2 sú tiež zaujímavé: v roku 1996 a rovnako aj v roku 1997 odhad rastu HDP pre Slovensko bol podhodnotený.

Naproti tomu odhad rastu HDP pre Českú republiku bol oproti skutočnosti nadhodnotený. Podobne to vidieť aj z obrázka č. 3 pre rok 1997.

Nositeľmi ideológie motroctva XXI. storočia – stálicami na mediálnom trhu (i keď ich význam poklesol) boli a sú medzinárodné rozhlasové stanice Slobodná Európa, Hlas Ameriky, Rádio Sloboda, vysielanie BBC, televízna stanica CNN a ďalšie. Motrokári XXI. storočia hlásajú prvé prikázanie motroctva: demokratickú slobodu

slova. Vedia, že len oni majú prostriedky na šírenie takého slova, takých právd,

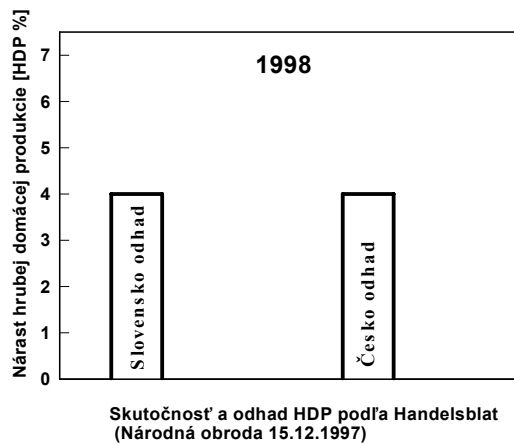
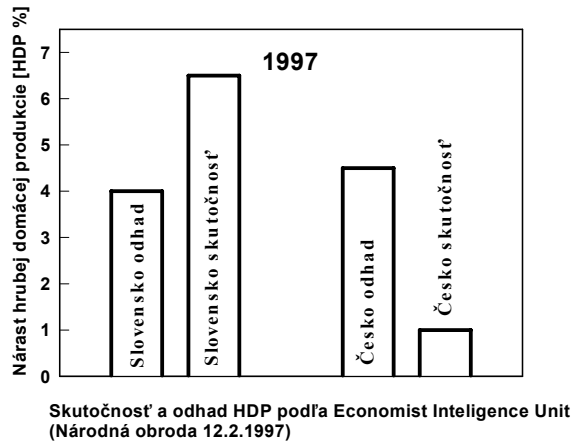

Obrázok č. 2.

ktoré im vyhovujú. Napríklad nepochybniteľnou pravdou bolo, že ekonomická spolupráca RVHP je niečo veľmi zlé, čo bráni rozvoju hospodárstva krajín bývalého socialistického bloku. Táto pravda sa tak hlboko zakorenila, že, predstavitelia bývalého socialistického bloku pri prvej vhodnej príležitosti zrušili RVHP, skôr ako vybudovali iný systém obchodnej spolupráce. To tiež prispelo

[12] Karol Ondriaš: My motroci XXI. storočia...

k rýchlemu úpadku

Obrázok č. 3.

hospodárstva bývalého socialistického bloku na takú mieru, že jeho obnova bude trvať dlhšie ako obnova zničeného hospodárstva po druhej svetovej vojne. Zaujímavé, že ešte aj teraz (26.12.1997) sa oficiálne vysvetľujú ťažkosti hospodárstva týchto krajín rozpadom východoeurópskych trhov. Nikto k tomu nedodá, že „rozpadom trhov, ktoré sme si sami rozbili“.

Ideologické pôsobenie uvedených masmédií v tomto prípade by sa dalo prirovnať k bájke o naivných nájomníkoch.

Bájka o naivných nájomníkoch

Raz prišla pekná nová Ideológia a naivným nájomníkom nahovorila, že bývajú v zastaranom a nie veľmi vhodnom dome. Tvrdila: Váš dom nie je najlepší. Ak chcete bývať v takom peknom a modernom dome ako my, tak si ten váš nevyhovujúci musíte najskôr zbúrať. Potom si postavíte pekný a moderný dom, taký, ako máme my. A keď si nájomníci pri prvej príležitosti celí šťastní zrútili svoj nie veľmi vhodný a zastaraný dom zistili, že vlastne nemajú kde bývať a v zime môžu zamrznúť. Ideológia ich však utešila: Ach, vy nemáte kde bývať? – My vám pomôžeme. Prenajmite si pekné byty v našom modernom dome, lebo aj tak inú možnosť nemáte. Naivní nájomníci sa zľakli: vaše nájomné je veľmi vysoké a my nemáme dosť peňazí na jeho platenie. Ideológia im však dala nádej: Nebojte sa, my vám pomôžeme, požičiame vám peniaze na platenie nájomného. Budete pracovať v našom peknom modernom dome, budeme ho spolu zveľaďovať a tým si budete zarábať peniaze na platenie nájomného. Naivní nájomníci hneď pochopili, že je to vynikajúce riešenie (veď iné ani nemali). A tak žili niektorí viac, iní menej šťastne, až pokiaľ neprišla iná, pekná, nová Ideológia a nepovedala...

Druhá pravda, o ktorej nás okrem iných presviedčali aj medzinárodné rozhlasové stanice Slobodná Európa, Hlas Ameriky, znela: že netotalitný a humánný štát je taký, ktorý nezarába výrobou a predajom zbraní. Touto "pravdou", ktorá platila len pre Slovensko, sme boli tak presiaknutí, že keby sa v roku 1990-91 niektorý aktívny slovenský politik postavil proti zníženiu zbrojného priemyslu na Slovensku, predpokladám, že propaganda by bola schopná presvedčiť bežných ľudí, aby ho odsúdili ako človeka nehumánneho, degenerovaného, s totalitným myslením...

V Národnej obrode 23.1.1998 som si prečítal prejav veľvyslanca USA v SR Ralpha Johnsona na zhromaždení HNclubu. Podľa jeho slov ľudia sa prostredníctvom slobodných masmédií dokážu správnejšie a presnejšie rozhodnúť.

Sloboda slova ako atribút "demokracie" sa po revolúcii 1989 úspešne využíva na ovplyvňovanie spoločnosti v bývalých

[14] Karol Ondriaš: My motroci XXI. storočia...

východoeurópskych socialistických krajinách, pravdaže, aj na Slovensku. Robí sa to podľa šablóny, ktorá bola mnohokrát vyskúšaná v krajinách Latinskej Ameriky, Afriky a na Blízkom a Ďalekom východe. Postup je jednoduchý. Najprv treba presvedčiť ľudí, že sloboda slova a prejavu je základom demokracie a za nedodržanie slobody slova sú tvrdé ekonomické a morálne postihy. Odtiaľ je len krok k presvedčeniu, že súkromní vydavatelia novín, súkromní vlastníci rozhlasových a televíznych kanálov najlepšie zaručia slobodu slova a prejavu. Pretože súčasní motrokári XXI. storočia majú najviac prostriedkov na zakúpenie masmédií, väčšina z nich im v týchto krajinách a na Slovensku aj patrí. Predpokladám, že napríklad na Slovensku v súčasnosti (15.1.1998), masmédiá patriace motrokárom XXI. storočia majú dve hlavné úlohy (podobné úlohy mali a majú aj v mnohých iných krajinách sveta, kde svoju úlohu už úspešne splnili alebo ju plnia).

Prvá úloha je podporiť takých politikov a strany vo voľbách, ktoré zaručia, že systém motroctva XXI. storočia sa bude na Slovensku úspešne rozvíjať a usadí sa tam pevne prinajmenšom na niekoľko desaťročí, ak nie storočí. Demokracia slobody slova má podporiť politikov a politické strany, ktoré zabezpečia Koalicii globálnych investorov ovládanie finančného kapitálu, bánk, priemyselných podnikov na Slovensku. Tak, ako sa to už podarilo v Latinskej Amerike, v Afrike i vo Východnej Ázii.

Snahu KGI ovládať financie a priemysel na Slovensku dokumentujú napríklad aj dve správy, opäť z denníka *Národná obroda*.

Citujem: ...*“Pochybné kroky slovenských politikov, ktoré v niektorých prípadoch viedli k vyradeniu zahraničných investorov z privatizácie strategických podnikov i bánk, by sa mohli pre Bratislavu stať prekážkou na ceste do Európskej únie. Vyplýva to z včera uverejnenej štúdie Medzinárodnej banky pre obnovu a rozvoj (EBOR)”...*

...*“Misia Medzinárodného menového fondu, ktorá navštívila SR, v predbežných záveroch hovorí, že účasť zahraničných renomovaných bánk na privatizácii VÚB a IRB by prispela k ozdraveniu bankového sektora ako celku”...*
(19.12.1996)

Samozrejme, motrokári XXI. storočia budú podporovať na Slovensku politikov, ktorých program spĺňa tieto želania Medzinárodnej banky pre obnovu a rozvoj a Medzinárodného

menového fondu. Ktorí to sú? To sa dá ľahko zistiť. Stačí si prečítať programy politických strán na Slovensku a počúvať, koho podporujú zahraničné rozhlasové vysielania pre Slovensko (napríklad Rádio Slobodná Európa). Sú to politici, ktorých svojimi vyhláseniami podporujú imperiálne mocnosti. Sú to politici, ktorých propagujú súkromné masmédiá na Slovensku, patriace zahraničnému kapitálu.

Použitie demokracie slobody slova pri výchove novej generácie motrokov XXI. storočia na Slovensku.

Na dlhodobé ovládnutie slovenskej spoločnosti je potrebné vychovať novú generáciu ľudí, vychovať motrokov XXI. storočia. To je na Slovensku hlavná úloha súkromných masmédií ovládanými motrokarmi XXI. storočia.

Dôraz sa kladie hlavne na mladú generáciu v pubertálnom a predpubertálnom veku, ktorá, ako sa už mnohokrát zistilo, je ľahko ohýbateľná. Uvediem historický príklad, ako a prečo sa puberta spája s otroctvom.

Spojenie puberty s otroctvom

V začiatkoch kapitalizmu, v 18. a 19. storočí, sa v Anglicku pozoroval zaujímavý jav. Do tovární na 8 – 16 hodinový pracovný čas začali najímať roľníkov. Zistilo sa však, že bolo takmer nemožné pretvoriť roľníka na priemyselného robotníka. Roľníci po počiatočnej snahe prekonať svoje voľné roľnícke zvyky väčšinou zanechali zamestnanie spontánne alebo boli vyhodení s práce pre nepozornosť. Odpor roľníkov k tomu aby pracovali ako priemyselní robotníci v továrni nevznikol z lenivosti či neschopnosti vykonávať zverenú prácu. Bol to práve ich pocit neslobody, pocit, že sú dehumanizovaní, že sú len malé kolieska v reťazci výroby. Zdalo sa im, že sú podobní hrkotajúcim strojom v továrni. Takto sa správali roľníci najímaní do tovární, ktorí už prešli pubertou.

Zistilo sa, že mladí roľníci, ktorí nastúpili do tovární v puberte alebo pred pubertou, nemali pocit, že sú dehumanizovaní alebo neslobodní. Na prácu si zvykli a vydržali pracovať v továrni až do dôchodku. Zaujímavé, že podobnú schopnosť v puberte zistili aj v bývalom Sovietskom zväze zhruba po 200 rokoch, pri násilnom pretváraní roľníkov na robotníkov.

[16] Karol Ondriaš: My motroci XXI. storočia...

Slovensko bolo do roku 1989 spoločnosťou s relatívne vysokou morálkou a kultúrou. Bola to v porovnaní s veľkou väčšinou krajín sveta, aj s vyspelými kapitalistickými, vzdelaná spoločnosť. Ľudia takejto spoločnosti nie sú vhodní stať sa motrokmi XXI. storočia a potenciálne môžu byť aj nebezpeční pre motrokárov. Preto prvou úlohou pri pretváraní našej spoločnosti na motrokov XXI. storočia bolo a je znížiť úroveň morálky, kultúry a vzdelania. Kvalitný motrok XXI. storočia by sa mal podobáť šťastnému človeku, ktorý po odovzdaní „desiatku“ motrokárom XXI. storočia bude mať možnosť uspokojovať svoje slobodné záujmy v rozsahu, ktorý určí propaganda. Väčšinou to budú jeho pudové a hormonálne záujmy. V podvedomí sa mu má zafixovať schéma, podľa ktorej sa má správať. Narodil si sa, aby si si užíval a o iné sa nestaral. Kvalitný motrok XXI. storočia bude ctíť riadiť sa a verne zachovávať všetkých 11 príkazaní motroctva XXI. storočia a riadiť sa nimi. Bude to pekný zdravý jedinec s vytunelovaným mozgom.

Už bolo uvedené - predpokladá sa, že až 80% populácie (divákov deja) možno manipulovať masmédiami, článkami bulvárnych časopisov, televíznymi a rozhlasovými vysielaniami, filmami, videokazetami, videoklipmi atď. Systém propagandy slúži na usmernenie tejto časti populácie, ponúka im účelové odpovede na všetko, čo ich zaujíma. Usmerňuje ich aktivitu na relatívne bezvýznamné otázky vo vývoji ľudstva. Propaganda má posilniť aj takú vlastnosť, ako je podriadenosť autoritám. Zvyknúť si, komu máme hovoriť pane a naučiť sa koho tak oslovovať. Propaganda má motrokom ukazovať, že kdesi žijú ľudia, skupina ľudí, ktorí sa vedú lepšie sprchovať, lepšie si nalakovať nechty, vedú sa romantickejšie prechádzať po nábregí, vedú vyskočiť vyššie pri basketbale, vedú rýchlejšie a lepšie riadiť autá ako my. Propaganda má za cieľ vytvoriť v našom podvedomí stereotyp: „Takí by sme mali byť a Oni už takí sú!“ Má vytvoriť dojem, že podriadenosť vybraným autoritám je prirodzená. A zakladá sa na prirodzenej podriadenosti lepšiemu.

V dávnej minulosti otrokárom bolo ľahko donútiť otrokov k práci. V súčasnosti sa využívajú iné prostriedky na donútenie motroka, aby čo najviac pracoval a prinášal čo najväčší zisk. Spôsob, ako donútiť slobodného občana pracovať, aby prinášal zisk, je pravdepodobne starý ako ľudstvo samo. Noam Chomsky v knihe "Year 501 the Conquest Continues" (*South End Press, 1992*) opisuje ako si britskí vládcovia po zrušení otroctva na Jamajke (1843) zabezpečili, aby slobodní občania, bývalí otroci, pracovali na plantážach a prinášali zisk aj po zrušení otroctva. Cieľom bolo, aby

bývalí otroci boli ďalej nútení pracovať na plantážach, no aby si mysleli, že tam pracujú „dobrovoľne“. Nebolo bezpečné, aby pracovali na vlastnej pôde a aby bývalí otroci mohli sami exportovať potravinárske produkty. Stačilo však zabrániť im získať úrodnú pôdu, a museli pracovať len na cudzej pôde. Aby ďalej pracovali na plantážach dobrovoľne a s maximálnym výkonom, vládnuca oligarchia začala v nich pestovať umelú túžbu vlastniť čo najviac predmetov, ktoré možno kúpiť. Už roku 1833 britský predstaviteľ jamajskej oligarchie vyhlásil, že na to aby slobodní otroci dobrovoľne pracovali, treba, aby trochu ochutnali luxus a komfort. Preto je nutné ich postupne učiť, aby túžili po týchto veciach a aby vedeli, že ich môžu získať prácou. Čo je niekedy luxus a komfort, to sa neskoršie stane nevyhnutnosťou. Takto sa zmenili otrocké masy na usporiadaných a šťastných roľníkov. Oligarchia sa stala prirodzenou hornou triedou.

Rovnaký problém vyriešila podobným spôsobom aj „United Fruit Co.“ na svojich plantážach v Strednej Amerike. Nesmeli dopustiť, aby si robotníci v podmienkach slobodnej práce vybudovali vlastnú ekonomiku, ktorá by ich živila. Bolo potrebné zabrániť, aby ľudia vlastnili dostatok pôdy, ktorá by ich uživila. Kultivovali u slobodných ľudí túžbu vlastniť nové produkty, dostupné za peniaze. A peniaze dostanú, len až budú pracovať na plantážach oligarchie.

Tie isté postupy, aké používali plantážnici u oslobodených otrokov, používajú motrokári v súčasnosti, aby donútili motrokov k vysokým výkonom. Preto súčasná propaganda zdôrazňuje osobný zisk a buduje konzumnú spoločnosť. Veď aj z každého kúpeného tovaru sa odvádza „desiatok“ pre motrokárov XXI. storočia. Reklamná propaganda tvrdí: toto musíš skúsiť, toto musíš mať. Toto si máš kúpiť, takto sa máš obliekať. Takýto štýl života máš viesť, aby si bol na úrovni nás superľudí pozerajúcich sa na teba z reklám. Toto musíš dosiahnuť! Všetko si môžeš kúpiť za peniaze...

Súčasný návykový masmédiá cieľia na naše myslenie a podvedomie s cieľom nového videnia umelej reality. Usilujú sa vyvolať v „divákoch deja“ ilúziu, že sú slobodní, že sú spolutvorcami, že sa nejakou formou podieľajú na rozhodovaní a riadení spoločnosti. Skrátka, cieľom propagandy je vychovať novú generáciu moderných otrokov XXI. storočia.

Dôkazy o účelových manipuláciách masmédií nie sú uschované v trezoroch. Každý si ich môže overiť, stačí aby si naladil niektoré televízne alebo rozhlasové stanice alebo pozrel niektoré bulvárne časopisy. Masmédiá ukazujú príklady, ako sa treba správať, aké sú

[18] Karol Ondriaš: My motroci XXI. storočia...

„správne“ životné postoje a ciele, aké morálne, kultúrne a vzdelanostné hodnoty má uznávať motrok XXI. storočia.

Ozaj, ktoré sú to masmédiá na Slovensku? Je to napríklad televízia Markíza? Je to rádio Twist? Je to denník Nový čas? Verím, že čitateľ si bude vedieť odpovedať sám.

Ozaj, kedy nám súkromné masmédiá podporované a riadené KGI ponúknu okrem milostných zážitkov superľudí aj niečo o histórii umenia, vedy, alebo náboženstva? Kedy tieto masmédiá okrem kultúry klaňania sa reklamám, násiliu a sexu povedia niečo aj o kultúre poznania a vývoji ľudstva...

Kedy tieto masmédiá okrem vysvetľovania, ako sa moderne obliekať, maľovať, sprchovať, čistiť si nechty a holiť, budú vysvetľovať moderné poznatky z molekulárnej biológie, genetiky, supravodivosti, astronómie, sociológie atď.? Kedy prestanú apelovať na vzdelanie, presviedčať, že sexy zadok je viac hodný ako tri akademické tituly?

Ozaj kedy?

To by sa občania mali pýtať seba a politikov.

**Prikázanie druhé:
Riadiť sa budeš len všemocnou ideológiou voľného trhu**

*...Its exactly the same with the plants GM is building in Poland, where it's insisting on 30% tariff protection. The free market is for the poor. We have a dual system-protection for the rich and market discipline for everyone else...**

Noam Chomsky: Secrets, lies and democracy

V Národnej obrode 10.1.1998 som si prečítal, citujem: *Kríza, ktorá zasiahla ázijské trhy, dohnala k úteku mnohých investorov, no veľké nadnárodné spoločnosti začínajú hľadať, ako „z finančného vraku“ vyťažiť maximum.*

V dávnych dobách pred sto, tisíc aj desaťtisíc rokmi súčasťou dobovej politiky bol aj všeobecne prijatý princíp, že keď nejaká skupina ľudí, kmeň, národ alebo štát zistili, že sú vojensky silnejší ako iná skupina ľudí, kmeň, národ alebo štát, využili svoju prevahu. Silnejší vojensky napadol slabšieho. Silnejšia skupina často vyzvala slabšiu skupinu, aby sa stretli v boji na bojovom poli, kde víťaz berie všetko. Každý zúčastnený uznával tento zaužívaný princíp vzťahov silnejšieho k slabšiemu ako všeobecne prijatý princíp vtedajšej demokracie.

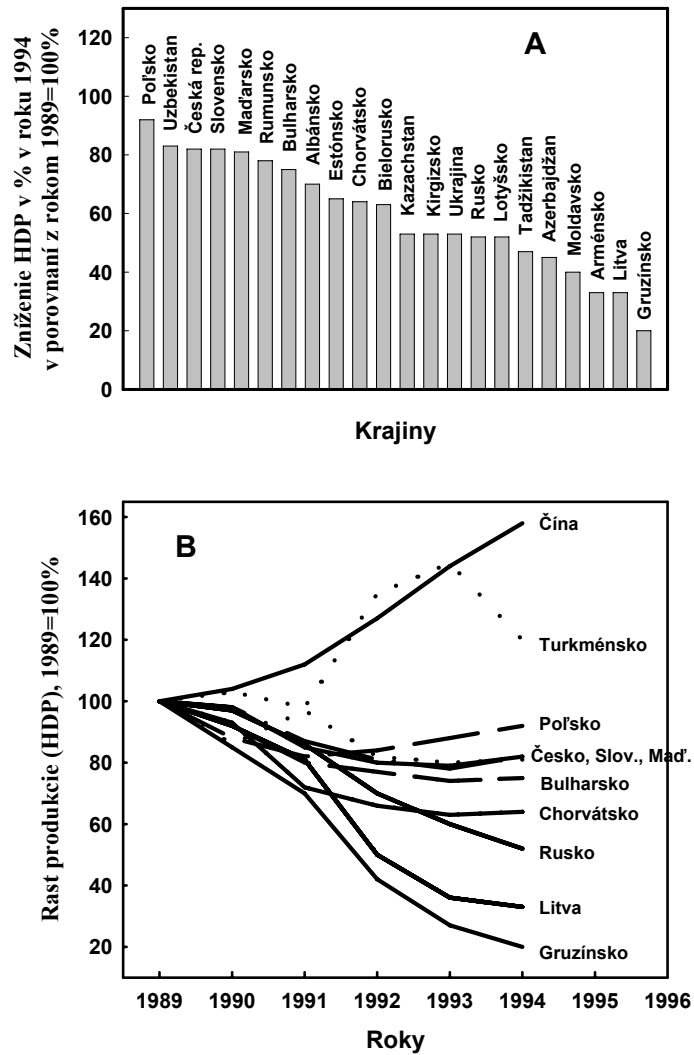
Pretože vývoj ide dopredu vo všetkých oblastiach, v súčasnosti sa klasický princíp demokracie, podľa ktorého vojensky silnejší má právo napadnúť vojensky slabšieho, nahradil moderným demokratickým princípom voľného trhu. Princíp voľného trhu umožňuje tej skupine ľudí (kmeňu, národu, alebo štátu), ktorá zistí, že je ekonomicky silnejšia ako iná skupina ľudí, iný kmeň, národ alebo štát, účinne a ľahko využiť svoju prevahu. Ekonomicky silnejší prepadne ekonomicky toho, kto je ekonomicky slabší. V súčasnej demokracii ekonomicky silnejšia skupina vyzve ekonomicky slabšiu skupinu, aby podpísali dohody o voľnom trhu. Teda aby sa stretli v ekonomickom boji, v ktorom víťaz berie všetko. V súčasnosti je každý nútený uznávať tento princíp ekonomických vzťahov, právo ekonomicky silnejšieho na majetok a produkt ekonomicky slabšieho. To je všeobecne prijatý princíp súčasnej demokracie.

[20] Karol Ondriaš: My motroci XXI. storočia...

Tento princíp sa stal neoddeliteľnou súčasťou motroctva XXI. storočia. Motrokári XXI. storočia vediac, že sú ekonomicky silnejší, presadzujú všemocnú ideológiu voľného trhu ako súčasť demokracie. Trh rozhoduje o všetkom, a čím je trh slobodnejší, tým lepšie. Preto presadzujú súkromnú formu vlastníctva, ktorá dovoľuje naplno využiť všemocnú ideológiu voľného trhu a oprávňuje platenie desiatkov (vyberanie desiatkov bude opísané v deviatom prikázaní motroctva). Voľný trh dlhodobo stabilizuje motroctvo XXI. storočia.

Účinky demokracie voľného trhu sme mohli pozorovať po rozpade východoeurópskeho socialistického bloku na vlastnej koži. Dlhotrvajúca propaganda staníc Slobodná Európa, Hlas Ameriky a iných masmédií nám opakovane vysvetľovala výhody voľného trhu. Presvedčovali nás, že voľný trh spasí našu ekonomiku. Hlásatelia voľného trhu vedeli, že disponujú kvalitnejšou technológiou, mnohonásobne väčším voľným kapitálom a mnohonásobne kvalitnejším „know-how“ než bývalé krajiny socialistického bloku. Hlásatelia voľného trhu vedeli, že na ekonomickom bojisku s bývalými socialistickými štátmi ľahko vyhrajú. A víťaz berie všetko. Keď sa krajiny bývalého socialistického bloku otvorili voľnému trhu po roku 1989, zaznamenali prudký pokles výkonnosti hospodárstva. Pokles by bol pravdepodobne pokračoval, keby sa tieto krajiny nezačali brániť voľnému trhu. K negatívnym hospodárskym výsledkom veľkou mierou prispela naivita a nevzdelanosť revolučných a porevolučných ideológov v rokoch 1989-90. Je však pravdepodobné, že väčšina revolučných ideológov rokov 1989-1990 bola vychovaná propagandou motrokárov XXI. storočia.

Obrázok č. 4-A porovnáva úpadok hospodárstva krajín bývalého socialistického bloku v roku 1994 oproti roku 1989 (100%), ktoré sa pri transformácii hospodárstva riadili princípom voľného trhu podľa poradcov KGI (podľa: *National statistics and direct*

Obrázok č. 4.

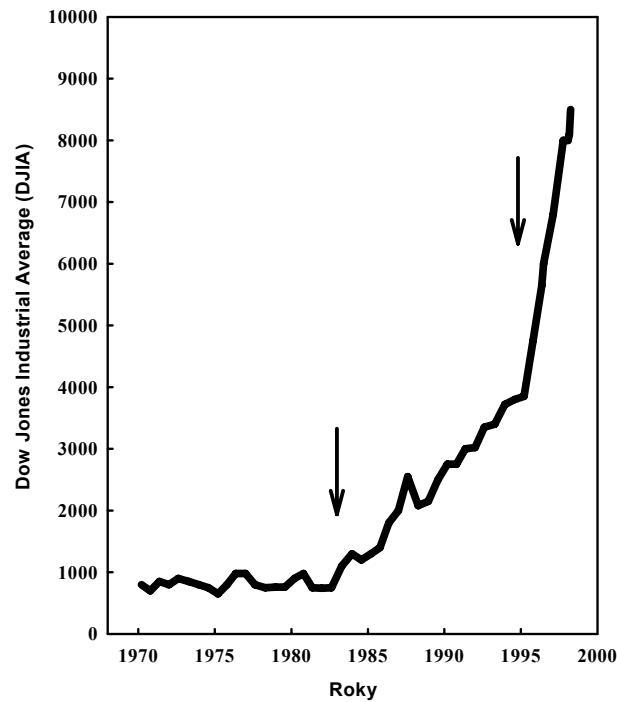
communications and from National statistical offices to UN/ECE secretariat, 1995). Obrázok 4-B ukazuje časový vývoj HDP

[22] Karol Ondriaš: My motroci XXI. storočia...

v niektorých bývalých socialistických krajinách. Všetky okrem Turkménska zaznamenali prudký úpadok. V Turkménsku bolo dočasné zvýšenie produkcie výsledkom zvýšeného predaja ropy, no aj táto krajina sa v neskorších rokoch dostala do záporných hodnôt (-16% v roku 1995).

Na obrázku 4-B je možno pozorovať aj vývoj hospodárstva Číny, kde sa transformácia neriadila voľným trhom. Z obrázka je vidieť, že

Cena akcií na burze v New Yorku, USA

Obrázok č. 5.

práve Čína zaznamenala počas a po transformácii prudký hospodársky

vzostup. Hospodársky pokrok je nepriamo úmerný počtu poradcov KGI.

Význam slobody voľného trhu možno vidieť aj na obrázku č. 5. Zobrazuje vývoj cien akcií na newyorskej burze za posledných 28 rokov. Zaujímavé je, že cena akcií vyjadrená indexom DJIA (*Dow Jones Industrial Average*) bola približne konštantná až po roky 1983-1985. Odtedy ceny akcií, a tým aj cena korporácií, začali rásť (označené šípkou) približne rovnakým tempom až do roku 1995. Po februári 1995 cena akcií začala ešte prudšie rásť (označené šípkou) a rastie až doteraz (8.4.1998 dosiahla hodnotu 9000 bodov!). Z obrázka vidieť, že cena podnikov, a tým aj majetok ľudí, ktorí investovali na burze, vzrástol za posledných 15 rokov 9-násobne. Čo spôsobilo, že index DJIA začal v rokoch 1983-1985 stúpať? Bolo to tým, že v roku 1985 sa stal predsedom Najvyššieho soviету ZSSR M. S. Gorbačov, autor perestrojky a glasnosti? Nevieť, no odborníci mohli tušiť, že súboj dvoch nerovnako vyvinutých ekonomík v pravidlách voľného trhu sa stane pre menej rozvinutú ekonomiku katastrofou. Možno to vidieť na obrázku č. 4 rovnako, ako možno overiť víťazstvo a profit rozvinutejšej ekonomiky na obrázku č. 5.

Prečo index DJIA začal prudko stúpať po februári roku 1995 a stúpa až doteraz? Nevieť, môže to byť spojené s krízou ekonomík v juhovýchodnej Ázii. Tá opäť mohla byť implantovaná zvonka. Predpokladám, že podstata tohto javu môže byť ešte dlho skrytá pre obyčajného smrteľníka. Podobne ako donedávna bola skrytá podstata a historické súvislosti Veľkej októbrovej socialistickej revolúcie v Rusku roku 1917.

Pri sledovaní vývoja ekonomík juhovýchodnej Ázie ma zaujal prípad Japonska. Japonsko bolo po druhej svetovej vojne chudobnou, ekonomicky aj technicky zaostalou krajinou. Kľúčový zvrät v rozvoji japonského hospodárstva nastal v roku 1952: Rada pre bezpečnosť USA sa rozhodla umožniť a podporiť hospodársky rozvoj Japonska. Svoje rozhodnutie odôvodnila nebezpečenstvom prenikania komunizmu do Japonska. Vraj v chudobnom obyvateľstve by mali myšlienky komunizmu živnú pôdu. Možno teraz, keď už hrozba komunizmu nehrozí, je zasa reálny záujem oslabiť ekonomiku v juhovýchodnej Ázii. Výsledkom môže byť pozorovaný rast DJIA.

Slobodný voľný trh by fungoval relatívne spravodlivo, keby všetky štáty, všetky ekonomické zoskupenia mali rovnaké ekonomické podmienky. V praxi by každý štát a každé ekonomické zoskupenie teda museli mať rovnaké klimatické podmienky, rovnaké množstvo nerastných surovín, rovnako úrodnú pôdu, rovnaký počet

[24] Karol Ondriaš: My motroci XXI. storočia...

obyvateľov, rovnaké územie – rovnaký kus pobrežia s plážami atď. Pravdaže, to neplatí a ani platiť reálne nemôže. Aj preto princíp všemocnej ideológie voľného trhu funguje ako neoddeliteľná súčasť systému motroctva XXI. storočia. Slobodný voľný trh by fungoval relatívne spravodlivo i za nerovnakých ekonomických podmienok pre rôzne štáty – v prípade, že by aj občania mali rovnaké práva ako kapitál. Teda neboli by viazaní na jeden štát alebo na zoskupenie štátov.

Predstavme si štát v Antarktíde, ktorý by bol rovnaký, mal by presne rovnaké podmienky pre život ako štát v strede Európy, pravdaže okrem teploty. Tým, že štát v Antarktíde by musel vynaložiť veľkú časť hrubého domáceho produktu na kúrenie, v porovnaní s rovnakým štátom v strede Európy by ostalo menej peňazí na investovanie do školstva, vedy, do nových technológií. Postupne by štát v strede Európy pri rovnakom pracovnom úsilí mal stále viac zdrojov na investície do školstva, do vedy, do nových technológií. Celkový vývoj by išiel rýchlejšie dopredu ako vývoj štátu v Antarktíde. Po čase by štát v Európe, na základe princípov demokracie voľného trhu, začal investovať v štáte v Antarktíde, veď tam by cena pracovnej sily bola nižšia – zisk vyšší. Tým by európsky štát získaval viac nadhodnoty na investovanie do vlastného školstva, vedy, do nových technológií. Ekonomicky by sa rozvíjal ešte rýchlejšie. Ekonomický rozdiel medzi dvoma "rovnakými" štátmi by sa zväčšil. V podmienkach voľného trhu by to šlo stále dookola. Štatistiky hovoria že rozdiel medzi chudobnými a bohatými v našom svete sa stále zväčšuje.

A pôjde to stále do kola v našom demokratickom svete dovtedy kým sa budeme riadiť druhým príkazom motroctva XXI. storočia.

Prikázanie tretie:
Klaňať sa budeš súkromnému vlastníctvu a nebudeš mat' iné formy vlastníctva

Dnes by bolo čudné a všeobecne neprijateľné, keby štát vlastnil otrokov. Rovnako je v súčasnosti neprijateľné, a bolo by aj morálne odsúdeniahodné, keby rodina alebo jednotlivci vlastnili otrokov. Aby si v obchodnom dome alebo na tržnici mohol každý slobodný občan kúpiť za hotové alebo na leasing otroka či otrokyňu. A predsa to nie je tak dávno, zhruba pred 300 rokmi, keď bolo otroctvo normálnym javom. Napríklad ešte v polovici minulého storočia temer 50 % kubánskej populácie boli otroci. V roku 1825, súkromníci na juhu USA, vlastnili 1 750 000 otrokov. Až 42% newyorských domácností vlastnilo v roku 1703 aspoň jedného otroka.

Zaujímavé: od najstarších písomných správ z čias ríš v Mezopotámii a starozákonného Mojžiša do konca 17. storočia, počas niekoľkých tisícročí, každý štátnik, filozof, spisovateľ, teológ, doboví humanisti a demokrati prijímali existenciu a legitimitu otroctva ako normálnu súčasť vtedajšieho sveta. Otroctvo sa bralo ako niečo prirodzené, organicky patriace do schémy fungovania sveta. Platila Aristotelova pravda: Od prvej hodiny po narodení niektorí sú určení, aby boli podrobení a iní, aby vládli. V dávnej minulosti bolo otroctvo také rozšírené a známe, že ľudia si nevedeli predstaviť svet bez otrokov. Demokrat Sokrates si nevedel predstaviť fungovanie demokratického štátu bez otrokov. Humanista Thomas More dokonca umiestnil otrokov aj do vlastnej vízie o svete budúcnosti, publikovanej v 16. storočí, v knižke Utópia. Kresťanstvo, ktoré hlásalo rovnosť ľudí pred Bohom, prijalo otroctvo ako bežnú a nevyhnutnú vec. Už svätý Pavol povedal, že otrokári a otroci musia prijať svoje postavenie, pretože kráľovstvo sveta nemôže prežiť, ak niektorí ľudia nie sú slobodní a niektorí nie sú otroci. Kresťanstvo „racionálne“ vyriešilo problém otroctva. Rozdelilo otroka na schránku – telo a na dušu. V duchovnom večnom kráľovstve, kam patrí duša, všetci sú si rovní pred Bohom, ale v našom dočasnom svete je otroctvo prirodzené, pretože je časťou hriechu sveta. Takže každý otrok a poddaný bol vnútorne slobodný a duševne rovný pánovi, ale vo vonkajšom materiálnom svete bol porovnateľný

[26] Karol Ondriaš: My motroci XXI. storočia...

s domácimi zvieratmi. Katolícke náboženstvo nielenže racionalizovalo vlastníctvo otrokov, ale dokonca otrokov aj vlastnilo. A podporovalo import afrických otrokov na americký kontinent...

Otroctvo považovali za bežné aj novodobí otcovia demokracie. Deklarácia nezávislosti USA prijatá v roku 1776 okrem iného hovorí: všetci boli stvorení ako rovnocenní a majú právo na život, slobodu a šťastie. Je zaujímavé, že Thomasovi Jeffersonovi, hlavnému autorovi Deklarácie nezávislosti, vôbec neprekážalo, že v čase jej zostavovania vlastnil okolo stovky otrokov. Podobne preambula americkej ústavy z roku 1787 okrem iného formuluje: zdrojom moci je ľud, ústava má podporovať všeobecné blaho, zabezpečiť a ochraňovať slobodu pre ľudí. V prvom dodatku Ústava USA garantuje slobodu náboženstva, slova, tlače, zhromažďovania atď. Zaujímavé však je, že piati z prvých siedmich amerických prezidentov, ktorí prisahali na túto ústavu, boli otrokári.

Až koncom 17. a začiatkom 18. storočia náboženský a svetskí radikáli začali odsudzovať otroctvo ako veľký hriech nenásytnosti, korupcie a nemorálnosti v spoločnosti.

V súčasnom svete sa všeobecne akceptuje axióma, že súkromné vlastníctvo je základom života a úspešného vývoja celej spoločnosti i civilizácie. Pokus vytvoriť spoločnosť s obmedzením vlastníctva súkromných prostriedkov v bývalom východoeurópskom socialistickom bloku stroskotal. Prezentuje sa ako príklad neschopnosti takého systému konkurovať systému súkromného vlastníctva. Možnosť vlastníť neobmedzené množstvo majetku sa prezentuje ako atribút všeobecnej spravodlivosti, ako hnací motor jednotlivcov a spoločnosti posúvajúci vývoj sveta najoptimálnejšie a najrýchlejšie vpred.

Zaujímavé, nikto nepripomína, že možnosť vlastníť neobmedzené množstvo majetku bola v minulosti motorom, ktorý poháňal jednotlivcov a spoločnosti zabíjať a viesť vojny, v ktorých zotročili a vyvraždili celé národy. Nikto nepripomína, že celá krvavá história sa zakladá na práve súkromného vlastníctva, na možnosti vlastníť neobmedzené množstvo súkromného majetku.

Výhodnosť súkromného vlastníctva prezentujú najmä ľudia, ktorí majú súkromný majetok. Čím viac ho vlastní, tým viac ho propagujú a tým majú viac prostriedkov a lepšiu možnosť propagovať ho. Propagujú súkromné vlastníctvo najmä preto, lebo rovnako ako mak plodí mak, zlato plodí zlato. Majetok plodí majetok. Možnosť vlastníť neobmedzené množstvo súkromného majetku je ďalším zo základov fungovania motroctva XXI. storočia. A to je určujúci motív

Prikázanie tretie... [27]

propagandy dodržiavania tretieho prikázania motroctva. Motrokári môžu zväčšovať svoj súkromný majetok len v prípade, ak bude existovať iný súkromný majetok, ktorý si budú môcť kúpiť. Voľný trh – voľná a neobmedzená kúpa majetku, tovární, pôdy, surovinových zdrojov – je modernou obdobou vojenského obsadenia územia v minulosti. Dôb, keď kúpnopredajné zmluvy ešte nemali žiadne záruky.

Neobmedzené vlastníctvo majetku je rovnako vžitú v súčasnom svete, ako bolo v minulosti otroctvo. Po tisícročia sa otroctvo pokladalo za neoddeliteľnú súčasť fungovania sveta. Som zvedavý, kedy ľudstvo dospeje vo svojom vývine, kedy urobí krok vpred a začne považovať súkromné vlastníctvo neobmedzeného množstva majetku za veľký hriech, nenásytnosť, korupciu a nemorálnosť za hlavnú brzdu vývoja spoločnosti. Je ťažko dnes povedať kedy to bude. Odhadujem to na roky 2250 až 2500.

Dôležité bude, či tento krok urobí ľudstvo skôr, ako skleníkový efekt, vyvolaný emisiami spalných produktov, zničí našu civilizáciu. Alebo skôr, ako sa použijú zbrane hromadného ničenia na ochranu súkromného majetku či jeho zväčšenie. Alebo skôr, ako veľká chudobná časť sveta vybuchne ako časovaná bomba a v bratovražednom boji proti bohatej menšine zahynie civilizácia.

[28] Karol Ondriaš: My motroci XXI. storočia...

Prikázanie štvrté:

Voliteľ budeš svojich predstaviteľov len v slobodných voľbách

Fascinuje ma, prečo existujú demokratické voľby politických strán. Lepšie povedané, prečo sa súčasné voľby volajú demokratické.

Keď zoberieme súčasnú politiku, je to veľmi komplikovaný odbor. Vyžaduje talentovaných, vzdelaných profesionálnych politikov, ktorí sa jej venujú viac ako 8 hodín denne. Ľudí, ktorí zvládajú syntézu a analýzu informácií zložitých vnútorných a medzinárodných vzťahov (aspoň by mali). Ich rozhodnutia sú náročné a je veľmi dôležité, aby boli aj správne. Bežní ľudia so svojimi každodennými starosťami nemajú čas, možnosť, talent a spravidla ani chuť denne sa venovať politike. Preto väčšina ľudí sú politickí laici – aj keď väčšina má na ňu svoj názor. Podobne ako väčšina ľudí má názor, či na Marse je život, i keď sú v kozmológii tiež úplnými laikmi. V politike, v súvislosti s voľbami, je tiež dôležité uvedomovať si, že mnohé rokovania vysokých štátnych civilných, vojenských a spravodajských funkcionárov sú pre voličov tajné. Ak sa voliči o nich niekedy dozvedia, tak s oneskorením 10 - 30 rokov. No nielen preto väčšina voličov nemôže poznať, aj keby chcela, dôležité informácie pre objektívne posúdenie súvislostí vývoja svetovej spoločnosti a racionálne posúdenie kompetentnosti politikov a kvality ich programov.

Analogicky môžeme uplatniť predpisované politické vzory napríklad v riadení atómovej elektrárne. Riadenie takejto elektrárne vyžaduje talentovaných, vzdelaných a profesionálnych odborníkov, ktorí sa venujú riadeniu elektrárne viac ako 8 hodín denne a vedia syntetizovať a analyzovať informácie o zložitých procesoch v elektrárni. Ich rozhodnutia sú tiež veľmi náročné a je rovnako veľmi dôležité, aby boli správne. Bežní ľudia so svojimi dennými starosťami nemajú čas, možnosť, talent a ani chuť venovať sa problému riadenia atómovej elektrárne. Preto väčšina ľudí je úplnými laikmi v otázke riadenia atómovej elektrárne.

Teraz si predstavme, že aj do riadenia atómovej elektrárne by sa zaviedla „demokracia slobodných volieb“ súčasného typu. Vznikli by elektrárenské strany. Napríklad: Strana vysokého napätia, Strana demokratického rozpadu atómu, Strana socialistického žiarenia,

Nacionálna strana nášho uránu, atď. Každá strana by mala svojho predsedu a svoj program, ako riadiť atómovú elektrárňu. Každá strana by, v slobodných demokratických voľbách, urobila nákladnú kampaň vo vedomí, že za každý hlas dostane zo štátneho rozpočtu 15 korún, dobré platy najmenej na 4 roky. A moc nad elektrárňou. V kampani by predsedovia strán nevysvetľovali ľuďom, ako sa riadi atómová elektrárňu (ľudia by to nepochopili). Presvedčovali by ich, akí sú fantastickí v riadení atómových elektrární. A ľudia, laici v riadení atómovej elektrárne, by išli voliť. Podstatné na takýchto slobodných voľbách by bolo, že vplyv na rozhodnutie, kto má riadiť atómovú elektrárňu, by mali rovnakou mierou ľudia, ktorí sa v tom vôbec nevyznajú, a ľudia - profesionálni odborníci v riadení atómovej elektrárne. Pretože ľudia, ktorí sa v riadení atómovej elektrárne vôbec nevyznajú, sú vo veľkej väčšine, výsledkom volieb by bolo, že voľby by vyhrala a atómovú elektrárňu by riadila strana, ktorú zvolili úplní laici v otázke riadenia atómovej elektrárne. Z toho vyplýva, že pri aplikácii súčasnej demokracie na riadenie atómovej elektrárne, môže elektrárňu riadiť ktokoľvek, kto vie presvedčiť laikov (nie odborníkov v danom odbore), že to zvládne.

Presne tak to funguje aj v politike, pri voľbách a rozhodovaní o riadení štátu demokraticky zvolenou politickou stranou alebo koalíciou. Podstatou demokratickej politiky a slobodných volieb je polemický fakt, že vplyv na rozhodnutie, kto má riadiť štát, majú rovnakou mierou ľudia, ktorí sa v tom vôbec nevyznajú, a ľudia - profesionáli, odborníci v politike. Ľudia, ktorí sa v politike vôbec nevyznajú (pravdaže majú na ňu svoj laický názor) sú vo veľkej väčšine proti niekoľkým profesionálnym odborníkom. Výsledkom volieb teda je, že voľby vyhrá a štát riadi víťazná strana, ktorú vybrali úplní politickí laici. Implicitne vyplýva, že podľa zákonov súčasnej demokracie riadiť štát môže ktokoľvek, kto vie presvedčiť väčšinu laikov v riadení štátu – nemusí presvedčiť odborníkov v politike – že to zvládne.

Paradoxne, len v čase politickej krízy sa povolí riadiť štát odborníkom a to iba dočasne, do najbližších slobodných volieb. (Ako sa to v súčasnosti, keď píšem tieto riadky – 1.1.1998 – ide praktizovať v Českej republike.)

Predpokladaný výsledok riadenia atómovej elektrárne demokraticky zvolenou stranou by bol podstatne horší, ako keby ju riadili profesionálni odborníci s vysokoškolským vzdelaním v príslušnej špecializácii, po úspešnom zvládnutí odborných skúšok.

[30] Karol Ondriaš: My motroci XXI. storočia...

Rovnako sa dá predpokladať, že výsledok riadenia štátu demokraticky zvolenou politickou stranou alebo koalíciou je podstatne horší, ako keby štát riadili profesionálni odborníci s vysokoškolským špecializovaným vzdelaním, ktorí majú potrebnú kvalifikáciu a prešli odbornými skúškami.

Do očí bije otázka prečo sa vedenie riadenia atómovej elektrárne nevolí v slobodných voľbách. Veď stále sa prízvukuje, že slobodné voľby sú najvyšším stupňom civilizácie. Prečo nie sme takou vyspelou demokratickou krajinou, aby aj vedenie atómovej elektrárne bolo demokratické? A prečo sa zatiaľ len politické strany volia v slobodných demokratických voľbách?

Zásadnou otázkou demokratických volieb je zistiť, koľko percent voličov je odborníkmi v zahraničnej politike, v ekonomike, v sociálnej politike, v právnych otázkach a podobne. V podstate treba zistiť odpoveď na otázku, koľko percent voličov je na odbornej úrovni, a môžu zodpovedne voliť. Podobne sa napríklad môžeme pýtať: koľko percent občanov je na takej odbornej úrovni aby mohlo zodpovedne byť v komisii pri maturitných skúškach. Alebo koľko percent občanov je na takej odbornej úrovni, aby mohli zodpovedne posúdiť projekty rozvoja vzdelania ?

Myslím, že otázky odbornosti voličov, ich oprávnenia zodpovedne voliť nikto neskúma. Každý má strach z výsledku. Zrejme by ukázal, že voliči voliaci politické strany a programy nemajú základné poznatky na objektívne posúdenie kvality politika, politickej strany a programu. Predpokladám, že viac ako polovica voličov by nevedela kvalifikovane povedať, prečo volila toho–ktorého politika, stranu. Nevedeli by logicky odôvodniť prečo nevolili inú politickú stranu...

Ďalšou otázkou je, prečo sa vo svete nepropaguje myšlienka, aby štát riadili profesionálni politickí odborníci, ktorí by sa vybrali konkurzom na základe odbornosti a profesionálnosti. Tak ako sa to robí všade vo svete pri prijímaní riadiacich pracovníkov do atómových elektrární. Prečo sa propagujú slobodné demokratické voľby? Na riadiace funkcie atómovej elektrárne treba spĺňať všeobecne uznané nevyhnutné predpoklady: napríklad mať ukončené vysokoškolské vzdelanie v danom odbore, niekoľkoročnú prax a podobne.

Prečo politik, člen parlamentu nemusí mať ukončené vysokoškolské vzdelanie a niekoľko rokov politickej praxe? Prečo môže zákony určovať zvolený úplný laik v politike?

Predpokladám, že je to preto, lebo súčasné slobodné, demokratické voľby politických strán vyhovujú systému a sú súčasťou systému motroctva XXI. storočia.

Podstatou je, že politikov a politické strany volia vo veľkej väčšine laici v politike, ktorých môžu v slobodných voľbách ovplyvňovať masmédiá. Predpokladá sa, že masmédiá môžu ovplyvniť názory rozhodujúcich 4/5 voličov. Z toho vyplýva, že masmédiá volia politických predstaviteľov - nie občania. Tí sa používajú len na správne vyplnenie hlasovacieho lístka a vhoďenie lístka do urny. Masmédiá, ktoré patria v mnohých prípadoch motrokárom XXI. storočia, takto volia vlády v mnohých štátoch nášho sveta.

Predstavme si, že niekto by sa rozhodol znížiť konkurencieschopnosť VSŽ Košice. Stačilo by presvedčiť obyvateľov, aby vedenie a manažment VSŽ zvolili všetci občania Slovenska v slobodných demokratických voľbách alebo v referende. Aby laici v riadení podniku rozhodli, kto bude VSŽ riadiť. Je zrejmé, že takto zvolený manažment podniku by bol menej schopný v porovnaní s konkurenciou odborníkov.

Treba si všimnúť aj rozdielny obsah „slobodných volieb“ podľa jednotlivých krajín. Iný je vo vyspelých bohatých krajinách G7, tam voľby vyhrávajú politické skupiny s podporou silného domáceho kapitálu. V menej vyspelých chudobných krajinách „slobodné voľby“ vyhrávajú skupiny ľudí, ktoré majú podporu silného vonkajšieho kapitálu.

Systém demokratických politických volieb funguje relatívne bezpečne, lebo politické výsledky vládnucej politickej strany alebo koalície sa dostavia až o niekoľko rokov. Až história bude vedieť zhodnotiť, aj to len čiastočne, klady a zápory vládnutia tej – ktorej politickej strany. V čase, keď daní politici už budú užívať zaslúžený dôchodok. Dôležité je, že výsledok politiky zväčša nie je možné objektívne posúdiť, lebo výsledky sa nedajú porovnať z výsledkami, ktoré by sa dosiahli keby iná strana robila inú politiku. Výsledok nekvalifikovaného riadenia atómovej elektrárne by sa dostavil veľmi rýchlo a každý obyvateľ by ho pocítil na vlastnej koži. Zrejme preto výber ľudí pre riadenie atómovej elektrárne musí byť zodpovedný a profesionálny, a nie demokratický. No politiku môže úspešne robiť aj úplný politický laik, lebo politické výsledky možno skutočne veľmi ťažko objektívne hodnotiť.

Klaňanie sa, dôvera a úcta k súčasným slobodným demokratickým voľbám je modernou obdobou viery a úcty obyvateľov dávneho Egypta k vláde faraónov pochádzajúcich od Boha. Je to moderná

[32] Karol Ondriaš: My motroci XXI. storočia...

obdoba ortodoxie, nespochybniteľnosti a pravdivosti Biblie, Koránu a ďalších právd, ktoré poznáme z histórie.

Ozaj, kedy príde čas, že aj výber ľudí – politikov na riadenie štátu bude zodpovedný a profesionálny, a nie demokratický?

Prikázanie piate:
Pokladať budeš za civilizovaný svet len ten, ktorý sa ti určí

Slovenský politik (J. Š.) povedal: ... "Súčasná vláda totiž nie je schopná túto krajinu (Slovensko) doviest' do civilizovaného sveta"...
denník Sme 9.5.1997

Škoda, že onen slovenský politik nevysvetlil, ktorý svet je civilizovaný, a hlavne, čo to znamená civilizovaný svet. Predpokladám, že v civilizovanom svete by som sa mal správať civilizovane a okolie by sa malo správať civilizovane ku mne. Keď vidíme svet, kde sa ideológie a náboženstva nemôžu zhodnúť, kto má pravdu, zdá sa, že pojem civilizovaný svet je dosť relatívny. Základné prvky by však byť rovnaké. V civilizovanom svete by som ja napríklad nemal mať pocit (alebo potrebu) zabiť človeka a pravdepodobnosť, že ma niekto zabije alebo mi fyzicky a psychicky ublíži, by mala byť v civilizovanom svete menšia, ako v necivilizovanom. V civilizovanom svete šanca naplniť osobné alebo rodinné túžby a ciele by mala byť väčšia ako vo svete necivilizovanom. V civilizovanom svete by som mal mať menšie starosti o budúcnosť svoju, budúcnosť rodiny, priateľov a celkovo o budúcnosť spoločnosti. Predpokladám, že v civilizovanom svete sú ľudia šťastnejší ako v necivilizovanom. V civilizovanom svete by ľudia nemali hľadať šťastie v alkohole, v drogách a v nešťastí iných ľudí. V civilizovanom svete by ľudia mali dodržiavať nejaký morálny kódex, ako napríklad Desat' Božích prikázaní, kódex skauta, pioniera či iné kódexy. Ľudia by jednoducho nemali zabíjať, kraďnúť, klamať, fyzicky a psychicky ubližovať iným ľuďom a využívať iných ľudí.

Po prečítaní uvedeného článku v denníku Sme som sa pokúšal zistiť, ako civilizovaní sú občania Slovenska a či Slovensko patrí do civilizovaného sveta, keď sa porovnávajú fakty a nie propagandistické bubliny.

Chcel som porovnať štatistické údaje negatívnych javov v spoločnosti na Slovensku a v civilizovaných krajinách. Treba povedať, že získať štatistické údaje o negatívnych javov v spoločnosti cudzích civilizovaných štátov je možné. No pre bežného človeka je to relatívne menej dostupné ako údaje o futbale, kultúrnych pamiatkach,

[34] Karol Ondriaš: My motroci XXI. storočia...

móde, hercoch a podobne. Je to preto, lebo každý štát, rodina a aj každý jednotlivec sa nechváli ničím, čo by ich uvrhlo do negatívneho svetla, preto aj štatistické údaje o počte vražd, narkomanov, ľudí trpiacich depresiami, počet znásilnených, sexuálne zneužívaných detí a ďalšie negatívne javy v spoločnosti v rôznych štátoch sa často nezdôrazňujú ani v našich, ani v zahraničných masmédiách.

Zistil som, že najjednoduchšie bude porovnať Slovensko s USA, a to z troch dôvodov. Po prvé, pretože som žil niekoľko rokov v USA, mal som možnosť čiastočne poznať civilizovanosť tohto sveta. Po druhé, predpokladá sa, a aj ja predpokladám, že USA patrí do civilizovaného sveta. A po tretie, štatistické údaje o USA bolo jednoduché získať z internetu, kde si ich každý môže prekontrolovať. Taktiež údaje o Slovensku môže každý získať zo Štatistickej ročenky Slovenskej republiky, alebo z novin a odborných časopisov.

Chcel by som zdôrazniť, že v ďalšom opisujem len negatívne javy v USA, ktoré porovnávam s negatívnymi javmi na Slovensku. Neopisujem tu pozitíva USA, ktoré sú rozhodne veľmi významné (rovnako ako sú významné pozitíva Slovenska).

Parameter, ktorý je zistiteľný relatívne jednoznačne, je počet vražd na obyvateľa. Zaujímavé údaje o počte vražd v USA som si prečítal z internetu. V jedinom roku (1992) v USA s použitím strelných zbraní bolo zavraždených, spáchalo samovraždu alebo zomrelo následkom neopatrného zaobchádzania so zbraňou 37 502 Američanov. Pre porovnanie 33 651 Američanov bolo zabitých v kórejskej vojne a 47 364 Američanov bolo zabitých vo vietnamskej vojne. Ďalší zaujímavý údaj pre mňa bol, že počas štyroch rokov 1998-1991 bolo viac Američanov zavraždených strelnými zbraňami v USA, ako ich bolo zabitých počas 8,5 rokov vo vietnamskej vojne ([//cs.nyu.edu/phd_students/amygreen/Links/exclusive/mh](http://cs.nyu.edu/phd_students/amygreen/Links/exclusive/mh)). To znamená, že na jedného padlého vojaka vo Vietname boli doma v USA zavraždení dvaja Američania. Fascinuje ma, že zatiaľ čo padlí americkí vojaci v kórejskej a vietnamskej vojne majú svoje pamätníky a ich výročie sa opakovane s úctou spomína, na nevinných Američanov zavraždených priamo v USA si nikto nespomenie. A pritom je ich niekoľkonásobne viac.

Porovnaním počtu vražd v USA a na Slovensku za rok 1995 som zistil, že v prepočte na jedného obyvateľa je v USA okolo 3,3-krát viac zavraždených ľudí ako na Slovensku. To znamená, že ak na Slovensku bolo za rok 1995 zavraždených 128 ľudí, je to zhruba

každý tretí deň jeden. Ak by sme mali dosiahnuť úroveň USA, museli by sme na Slovensku zavraždiť aspoň jedného obyvateľa denne.

Neviem ktoré pravidlá demokracie, kultúry aký vyšší stupeň civilizácie by sme mali prijať, aby sme dosiahli rovnaký počet vražd ako v USA. Alebo že by som to vedel? Je možné, že Von-ovia a Van-ovia to vedia.

Predpokladám, že v civilizovanom svete by ľudia mali žiť na slobode, nie vo väzení. Preto ma zaujímalo porovnať, koľko väzňov má Slovensko a USA v prepočte na jedného obyvateľa. Podľa Štatistickej ročenky Slovenskej republiky (VEDA, 1996) na Slovensku v roku 1994 bolo 7645 obvinených a odsúdených v ústavoch nápravnej výchovy. V USA bolo vo federálnych väzniciach v roku 1994 1 012 851 väzňov a v lokálnych väzniciach ich o rok skôr (1993) bolo 454 620. Ročne 1 467 471 uväznených ([//silcom.com/~paladin/corrfaq](http://silcom.com/~paladin/corrfaq)). Keď to prepočítame, môžeme zistiť, že v USA majú približne 4-krát viac väzňov v porovnaní na počet obyvateľov ako na Slovensku. Aby sme sa vyrovnali USA, museli by sme mať vo väzeniach na Slovensku 30 215 uväznených. Podobne som zistil a prepočítal, že v USA v roku 1994 bolo spáchaných 3,9-krát viac násilných trestných činov ako na Slovensku v prepočte na obyvateľa ([//www.heritage.org/heritage/issues96/crime_1.gif](http://www.heritage.org/heritage/issues96/crime_1.gif)).

Napríklad podľa "U.S. Department of Justice" (ministerstva spravodlivosti) každé dve minúty je v USA znásilnená jedna žena ([//www.miworld.net/~fjrc/stat](http://www.miworld.net/~fjrc/stat)). Podľa štatistiky v roku 1994 bolo v USA znásilnených 107 102 žien, teda 12,5 za hodinu, jedno znásilnenie za každých 5 minút! V prepočítaní na Slovensko by to malo byť jedno znásilnenie za 4 hodiny, 6 znásilnení denne.

Opakujem, že neviem aké pravidlá demokracie, kultúry a stupeň civilizácie by sme mali prijať a dosiahnuť, aby sme na Slovensku dosiahli taký počet väzňov a násilných trestných činov ako v USA. Alebo že by som to tiež vedel? Alebo to vedia len oní Von-ovia a Van-ovia...

Ďalším parametrom sociálneho, kultúrneho a morálneho produktu spoločnosti a jej systému, ktorý hovorí o vyplnení životných túžob ľudí, je narkománia. Mihaly Csikszentmihalyi v knihe „The Evolving Self” hovorí, že v roku 1990 v USA bolo okolo 17,7 milióna alkoholikov a 9,5 miliónov chronických užívateľov drog. Keď prepočítame tieto údaje na počet obyvateľov Slovenska, tak by na Slovensku malo byť okolo 364 000 alkoholikov a 195 000 chronických narkomanov. Neviem, koľko máme na

[36] Karol Ondriaš: My motroci XXI. storočia...

Slovensku alkoholikov, no v prepočítaní na počet obyvateľov máme niekoľkonásobne menej užívateľov drog ako v USA. Aj keď sa „s demokratizáciou“ naše číslo ustavične zvyšuje. Nechcem čitateľa zaťažovať štatistickými údajmi o narkománii v USA. Ak má záujem môže si ich pozrieť napríklad na <http://www.nida.nih.gov/NIDACapsules/NCMTFuture.html#Lifetime>, alebo na <http://www.nida.nih.gov/NIDACapsules/NCTeenagers>.

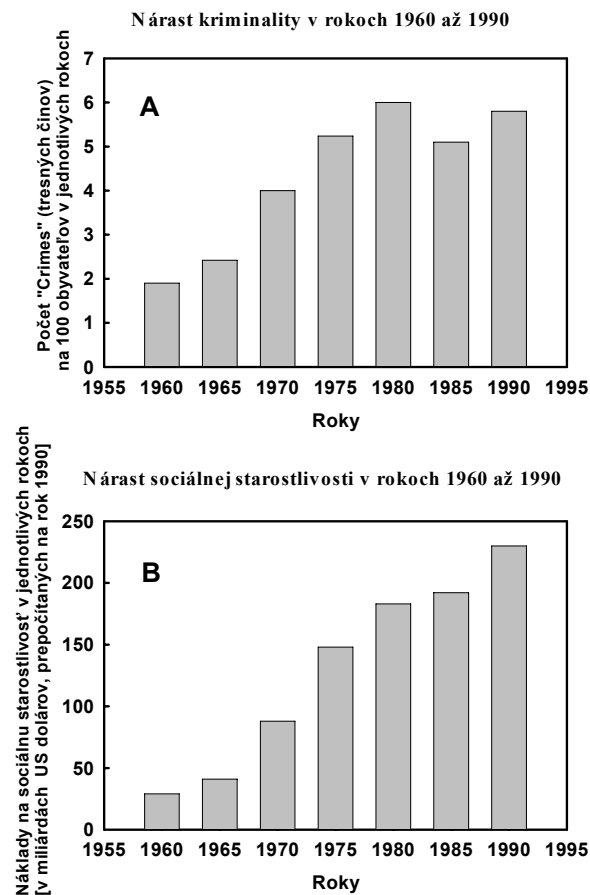
V podobných porovnávaníach by sa dalo pokračovať veľmi dlho, budem však stručný.

Ako by vyzeralo porovnanie počtu detí, ktoré sú sexuálne zneužívané? Napríklad v USA ročne registrujú 90 000 takýchto detí. Každé štvrté dievča a každý siedmy chlapec boli sexuálne zneužití do 18. roku života (<http://www.i-p-d.com/sharrz/chabuse>). V USA sa každý deň stratí 2300 detí (<http://www.tyc.state.tx.us/prevention/letstalk/>)!

A čo porovnanie počtu mentálne narušených obyvateľov USA a Slovenska? Ak má niekto záujem, môže si získať údaje v internete <http://www.mhsources.com/exclusive/mh>. Alebo porovnanie počtu neúplných rodín (<http://www.ru2.com/stats>), pôrodnosti 15-19 ročných dievčat (<http://aspe.os.dhhs.gov/HSP/Teenp/data>).

Zaujímavé sú údaje o vzťahu vývoja kriminality a nákladov na sociálnu starostlivosť v USA

(http://www.heritage.org/heritage/issues96/crime_3.gif). Obrázok som prekreslil a zjednodušil (Obrázok 6-A, 6-B). Obrázok 6-A ukazuje, ako sa zvyšovala kriminalita v USA od roku 1960 do roku 1990. Obrázok 6-B ukazuje ako sa zvyšovali náklady na sociálnu starostlivosť v USA od roku 1960 do roku 1990. I keď za toto obdobie sa náklady na sociálnu starostlivosť síce zvýšili o 800% avšak kriminalita napriek tomu trojnásobne vzrástla. Z toho vyplýva zaujímavý záver: na zníženie kriminality nestačí iba zvýšiť náklady na sociálnu starostlivosť. Je namieste otázka, kde je podstata kriminality. Neodráža rozsah kriminality stupeň civilizovanosti a demokracie v štáte? Je to ľahká hádanka a čitateľ ju pravdepodobne vyrieši.

Obrázok č. 6.

Porovnaním všetkých týchto údajov vyplýva, že Slovensko je vysoko civilizovaná krajina, ktorá by v kanadskom bodovaní s USA pravdepodobne nielen vyhrala na body, ale by sa dostala do úplne inej divízie.

Prečo Rádio Slobodná Európa, Hlas Ameriky, ďalšie masmédiá, naši miestni humanisti a disidenti z čias socialistického Československa nám o negatívnych javoch „civilizovaného“

[38] Karol Ondriaš: My motroci XXI. storočia...

kapitalistického sveta nič nepovedali? Prečo už dávno určili, ktorý svet je pre nás civilizovaný a ktorý nie je?

Ozaj, prečo onen slovenský politik tvrdí, že "Súčasná vláda totiž nie je schopná tuto krajinu (Slovensko) doviest' do civilizovaného sveta" (*Sme 9.5.1997*)? Myslím si, že to povedal preto, lebo je vyznávačom Piateho prikázania motroctva XXI. storočia, ktoré hovorí: Pokladať budeš za civilizovaný svet len ten, ktorý sa ti určí.

Čo keby sme už raz prestali počúvať hodnotenia, ako sme necivilizovaní a nedemokratickí, a začali uvažovať, kde boli a sú základy objektívne mimoriadne civilizovanej a humánnej spoločnosti Slovenska. A uvažovali, ako ich udržať pre budúcnosť.

Prikázanie šieste:
Pokladať budeš za demokratický svet len ten, ktorý sa ti určí

V denníku Pravda z 2.5.1997 som si prečítal, že senátor USA Alfonse D'Amato a kongresman Christopher Smith poslali predsedovi vlády SR V. Mečiarovi list, kde sa okrem iného apeluje aby vláda SR navrátila Slovensko na cestu demokratických reforiem, aby napravila zlé situáciu v oblasti ľudských práv a podobne.

Na základe takej interpelácie a podobných názorov som sa rozhodol, že v tejto časti na niektorých príkladoch opíšem demokratickosť alebo nedemokratickosť Slovenska v porovnaní s niektorými „demokratickými“ štátmi.

Príklad prvý:

Predstavme si, čo by sa asi stalo, keby hypotetický predseda vlády Slovenska mal možnosť a dal by rozkaz vojenskému letectvu Slovenskej republiky, aby o polnoci začali bombardovať Brusel. Pri nálete by zahynulo približne tisíc nevinných ľudí. Svoje rozhodnutie by v televíznom priamom prenose počas bombardovania potvrdil. Prípadne by vysvetlil, že rozkaz bombardovať Brusel dal preto, lebo "Nieкто v Bruseli nedodržiava demokraciu a pašuje na Slovensko drogy. "Nieкто" v Bruseli zabil jedného slovenského vojaka a sexuálne obťažoval ženu iného slovenského vojaka.

Ako by reagoval svet na takýto bezprecedentný čin? Ako by reagoval Európsky parlament? Ako by reagovala koalícia a opozícia v slovenskom parlamente? Ako by reagovali občania, slovenské a medzinárodné súdnictvo? Ako by reagovali Von-ovia a Van-ovia?

Viem si živo predstaviť, ako by reagoval senátor USA Alfonse D'Amato alebo kongresman Christopher Smith.

Čo by sa asi stalo, môžeme dedukovať z udalostí občianskej vojny v bývalej Juhoslávii v rokoch 1991–1995. Veliteľov, ktorí vydali rozkaz na zabíjanie civilného obyvateľstva, svetová verejnosť odsúdila a za svoje činy sa zodpovedajú pred Medzinárodným tribunálom. Podobne by to asi vyzeralo v prípade hypotetického bombardovania Bruselu.

[40] Karol Ondriaš: My motroci XXI. storočia...

Hypoteticky predpokladám, že väčšina masmédií celého sveta by pár minút po začatí bombardovania Bruselu prerušila vysielanie a informovala celý svet o hroznom čine predsedu slovenskej vlády a o letoch slovenského vojenského letectva. Mnohé televízne stanice by v priamom prenose ukazovali horiace domy v Bruseli a mŕtvych a ranených mužov, ženy a deti. Tieto zábery by sa stali trvalým svedectvom nehumánosti jednotlivca, štátu a systému. Zábery zobrazujúce slovenské násilie by sa stali stálymi dokumentačnými materiálmi rovnako, ako zábery z bombardovania miest počas druhej svetovej vojny.

Všetci medzinárodne významní aj nevýznamní predstavitelia sveta by odsúdili tento hrozný čin, prezentovali by hypotetického predsedu vlády Slovenskej republiky ako vraha, vojnového zločinca, bezcitného človeka, nedemokratického pohlavára, ktorý sa musí zodpovedať za svoj čin pred medzinárodným súdom. NATO pod patronátom OSN, alebo naopak, by pravdepodobne vyslalo zvláštnu vojenskú jednotku s úlohou chytiť predsedu vlády SR a postaviť ho pred medzinárodný súd.

Čo by urobili predstavitelia opozičných a veľmi pravdepodobne aj koalíčných strán v Slovenskom parlamente? Zrejme väčšinou by odsúdili tento hypotetický čin predsedu vlády, dištancovali by sa od neho a navrhli by, aby bol za tento čin súdený. Predpokladám, že rovnako by tento čin odsúdila aj veľká väčšina obyvateľstva Slovenska. Je možné, že o pár dní po tomto hypotetickom čine by medzinárodné spoločenstvo uvalilo na Slovensko nútenú správu.

Teraz sa presuneme do USA a predpokladajme, čo by sa asi stalo, keby hypotetický prezident USA mal možnosť a hypoteticky by dal rozkaz vojenskému letectvu USA, aby o polnoci začali bombardovať Brusel. Svoje rozhodnutie by v televízii v priamom prenose počas bombardovania potvrdil. Prípadne by vysvetlil, že rozkaz bombardovať Brusel dal preto, lebo niekto v Bruseli nedodržiava demokraciu, pašuje do USA drogy a niekto tam zabil vojaka USA a sexuálne obťažoval ženu ďalšieho amerického vojaka.

V tomto prípade máme šťastie, lebo nemusíme uvažovať hypoteticky. Môžeme si zobráť konkrétny prípad, veľmi podobný hypotetickému opísanému vyššie, keď prezident USA G. Bush vydal dňa 20.12.1989 rozkaz na inváziu a bombardovanie hlavného mesta Panamy, čo potvrdil svojím vyhlásením počas bombardovania v priamom televíznom prenose. Pri bombardovaní zahynulo viac ako

tisíc civilistov (*Podrobnosti sú opísané v knižke: Všeobecné kecy, fakty a nezodpovedané otázky*).

Zaujímavé bolo, že väčšina masmédií celého sveta niekoľko minút po začatí bombardovania miest v Paname neprerušila vysielanie a neinformovala celý svet o hroznom čine prezidenta USA a o vojenských letcoch USA. (Masmédiá dokonca s pokorou prijali aj fakt, že mali niekoľko dní zakázané ísť do bombardovaných oblastí.) Len zanedbateľne málo televíznych staníc ukázalo horiace domy v Paname - mŕtvych a ranených mužov, ženy a deti. Tieto zábery sa nestali trvalým svedectvom nehumánosti jednotlivca, štátu a systému. Nie sú súčasťou dokumentácie zobrazujúcej násilie ako zábery z bombardovania miest počas druhej svetovej vojny. Naopak, sú takmer vymazané z histórie ľudstva.

Len niektorí medzinárodne významní a nevýznamní predstavitelia sveta odsúdili tento hrozný čin. Mnohí len symbolicky. Masmédiá a významní a nevýznamní predstavitelia sveta neprezentovali prezidenta USA ako človeka nehumánneho a nedemokratického, ktorý sa musí zodpovedať za svoj čin pred medzinárodným súdom. Európska únia neposlala demarš americkému prezidentovi. Naopak masmédiá prezentovali amerického prezidenta ako nositeľa demokracie a ľudských práv. Po rozpade socialistického bloku to ľudia na celom svete všeobecne prijali.

Zaujímavé je, že nepoznám ani jedného predstaviteľa v parlamente USA alebo v Senáte, zástupcu republikánskej alebo opozičnej demokratickej strany, ktorý by bol tento čin radikálne odsúdil. Je možné, že niekto to aj urobil, ale neuspel. Bombardovanie Panamy, čin, ktorý porušil medzinárodné zmluvy, sa nevyšetroval na americkom a ani medzinárodnom súde, a ak áno, navrhovatelia neuspeli. Ešte zaujímavejšie je, že americká verejnosť uvedený teroristický čin podporila. 75-85% obyvateľov súhlasilo, že USA mali právo poslať do Panamy vojenské sily, proti bolo iba 8-18%.

Ozaj, ako reagovali na bombardovanie Panamy obhajcovia demokracie vo svete senátor USA Alfonse D'Amato a kongresman Christopher Smith a slovenskí politici oháňajúci sa demokraciou na každom kroku? Ako reagovali Von-ovia a Van-ovia? Nevie, no možno to zistiť, stačí si pozrieť noviny z tých čias. Je možné, že tajne zatlieskali, to však v novinách nebude.

Teraz sa prenesme do bývalého Sovietskeho zväzu. Predpokladajme, čo by sa asi stalo, keby prezident Sovietskeho zväzu hypoteticky dal rozkaz vojenskému letectvu, aby o polnoci začali bombardovať Brusel.

[42] Karol Ondriaš: My motroci XXI. storočia...

Aj v tomto prípade máme šťastie. Nemusíme uvažovať hypoteticky. Môžeme si zobrať konkrétny prípad, veľmi podobný opísanému vyššie. Vtedajší najvyšší predstaviteľ Sovietskeho zväzu Leonid Brežnev vydal v decembri 1979 rozkaz na inváziu a bombardovanie miest v Afganistane.

Nebudem zachádzať do podrobností. Svet spolu s americkým parlamentom a senátom odsúdil tento čin. Poviem len najdôležitejšie. Tak ako nikto neuspel v USA pri pokuse odsúdiť amerického prezidenta G. Busha ako vojnového zločinca za rozkaz bombardovať Panamu, rovnako v bývalom Sovietskom zväze nikto neuspel pri pokuse súdiť L. Brežneva ako vojnového zločinca. Nikto z obyvateľov bývalého Sovietskeho zväzu si nedovolil obviňovať L. Brežneva z vražd, zabíjania, agresie, z porušenia medzinárodných zákonov. A ak si to aj niekto dovolil, tak neuspel. Podobne nikto v USA si nedovolil obviňovať prezidenta Busha z vražd, zabíjania, agresie, z porušenia medzinárodných zákonov v prípade bombardovania Panamy. A ak si to aj niekto dovolil, tak neuspel rovnako ako sovietski občania.

Podobne nikto zo sovietskych zástupcov ľudu, nikto z poslancov Sovietskeho zväzu čin L. Brežneva si nedovolil odsúdiť. A ak, tak neuspel. Rovnako čin prezidenta Busha si nedovolili odsúdiť poslanci a senátori v USA. Z toho môže vyplynúť, že obidva systémy vo svojom imperiálnom základe fungovali rovnako. Len neviem, prečo jeden systém nazývajú demokratický a druhý totalitný. Nepodceňujem čitateľa – nech si odpovie sám.

Príklad druhý:

V denníku Pravda z 2.5.1997 slovenský politik (E. K.) na otázku, v čom vidí príčinu vynechávania Slovenska zo skupiny najhorúcejších kandidátov na členstvo v NATO, odpovedal: „Dôvody sú v tom, že NATO je organizácia, ktorá pozýva za svojich členov demokratické štáty. A práve v oblasti demokratického rozvoja spoločnosti nám partneri z NATO opakovane mnoho ráz v minulosti vyčítali, že nie všetko je v poriadku.“

Na to som si spomenul, keď som si prečítal, ako rieši problém menšín jedna členská krajina NATO - Turecko. Stručne opíšem (každý si to mohol prečítať v novinách) demokratické spôsoby Turecka, člena NATO, pri riešení problémov kurdskej menšiny.

V roku 1997 Turecko v diskusii o menšinových právach Kurdov v Turecku použilo niekoľko ráz nielen vojakov - pešiakov, ale aj tanky a letectvo, ktorými bombardovalo územie Kurdov v Turecku. A dokonca, keď prenasledovaní Kurdi utiekli z Turecka do Iraku, jednotky tureckej armády, podporované tankami, ťažkým delostrelectvom a letectvom ich prenasledovali do Kurdistanu v oblasti severného Iraku, niekedy až do hĺbky 100 km. Ešte raz zdôrazňujem, že Turecko je dlhoročným, právoplatným členom NATO (a pripomínam odpoveď slovenského politika: „Dôvody sú v tom, že NATO je organizácia, ktorá pozýva za svojich členov demokratické štáty”).

Ozaj, čo by malo urobiť Slovensko, aby sa v demokracii vyrovnalo regulárnemu členovi NATO, Turecku? Má Slovensko v diskusii o právach maďarskej menšiny použiť vojakov, tanky a letectvo, ktorými by bombardovalo maďarskú menšinu aj po jej úteku do Maďarska? Samozrejme, že nie, a verím, že to nikdy neurobí. A to aj za cenu, že sa preto nedostane do NATO a bude sa prezentovať ako nedemokratická krajina.

Príklad tretí:

Prezident USA Bill Clinton a iní významní politici vo svojich prejavoch často zdôrazňujú, že si dávajú za cieľ okrem iného bojovať proti medzinárodnému terorizmu. Je to zásluhný cieľ, ako vidieť aj na nasledujúcom príklade.

Dňa 21.12.1988 lietadlo spoločnosti Pan Am, let 103, explodovalo vo vzduchu nad mestom Lockerbie v Škótsku. Zahynulo všetkých 270 pasažierov. Vyšetrovacie skupiny viacerých štátov spojili sily, aby vyšetrili dôvod a našli pôvodcov výbuchu lietadla. Veľmi nákladným a zdĺhavým vyšetrovaním, prehladávaním okolia, hľadaním dôkazov na celom svete trvajúcim skoro 2 roky sa zistilo, že teroristi dali do lietadla bombu, ktorá vybuchla. Dôkazy viedli k medzinárodným teroristom pochádzajúcich z Líbye a pravdepodobne podporovaných Líbyou.

Zvláštny typ medzinárodného terorizmu sa odohral v roku 1996 v Iraku. V septembri 1996 na severe Iraku viacero súperiacich kurdských skupín začalo bojovať medzi sebou. Prinajmenšom dve skupiny požiadali prezidenta Iraku S. Husajna o vojenskú pomoc. S. Husajn podporil vojensky jednu skupinu Kurdov proti druhej. USA

[44] Karol Ondriaš: My motroci XXI. storočia...

varovali S. Husajna a dali mu ultimátum, aby stiahol vojenské jednotky z kurdskej časti Iraku. Pretože predstavitelia Iraku neuposlúchli výzvu USA, prezident Bill Clinton dal rozkaz na bombardovanie územia Iraku. Na Irak bolo 3-4.9.1996 vystrelených z amerických lietadiel viac ako 27 rakiet s plochou dráhou letu. Podľa slov B. Clintona išlo o snahu potrestať S. Husajna za útok na Kurdov. Podľa medzinárodného práva to bol akt štátneho terorizmu. Zaujímavé je, že žiadne vyšetrovacie skupiny viacerých štátov nespojili sily, aby vyšetrili dôvod a pôvodcov výbuchov rakiet na území Iraku. I keď by mali veľmi jednoduchú úlohu, lebo uvedený akt štátneho terorizmu si mohli všetci obyvatelia našej planéty pozrieť v televízii a vypočuť si prezidenta B. Clintona, ako potvrdil rozkaz bombardovať Irak.

Ozaj, je pravdepodobné, že ani Slovensko by nikto neobvinil zo štátneho terorizmu, keby urobilo niečo analogické, ako sa stalo v Iraku v roku 1996? Napríklad vysoký predstaviteľ Slovenska by hypoteticky dal ultimátum premiérovi Veľkej Británie, aby nezasahoval do sporu katolíkov a protestantov v Severnom Írsku. A keby anglický premiér hypoteticky neuposlúchol slovenskú výzvu, naša armáda by vypustila 27 ozaj hypotetických rakiet s plochou dráhou letu na Anglicko. Ako by na to reagoval svet. To by bol hypotetický frmol. Predpokladám, že Slovensko by získalo cenu Medzinárodného teroristu roka.

Príklad štvrtý:

Dnes, keď píšem tieto riadky (6.1.1998), v televízii diskutujú, kedy sa konečne dostane Pol Pot pred medzinárodný súd ako vojnový zločinec.

Pol Pot, vodca Červených Kmérov, sa dostal k moci v roku 1975 v Kambodži. Predpokladá sa, že Pol Pot za štyri roky diktátorskej vlády zvrátenou ideológiou a totalitným systémom, ktorý nastolil, zavraždil viac ako 2 milióny ľudí v Kambodži. Pol Pot a jeho činy sú vo svete relatívne dobre známe a právom má byť súdený ako vojnový zločinec.

Ale v severnom a južnom Vietname, v Kambodži a v Laose v tom čase ešte niekto iný vraždil a zabíjal. Len vo vietnamskej vojne bolo zabitých 3 milióny vietnamských vojakov a civilistov, 4 milióny zranených, ostalo 2 milióny invalidov. Ozaj, kto to bol, a s akou ideológiou a systémom to robil. Nikto nenazval tento systém diktatúrou a túto ideológiu zvrátenou. Naopak, všeobecne sa uznáva

Prikázanie šieste... [45]

ako vzor demokracie. Ozaj, kto to bol? Pomôžem, viem isto, že to nebol občan Slovenska.

Kým si väčšina ľudí neuvedomí, že v súčasnej demokracii platí šieste prikázanie motroctva: „Budeš pokladať za demokratický svet len ten, ktorý sa ti určí“, škoda ďalšie príklady uvádzať. Podľa tohto prikázania sa Slovensko stane demokratickou krajinou až vtedy, keď slávnostne prijme motroctvo ako nevyhnutnú súčasť demokracie.

[46] Karol Ondriaš: My motroci XXI. storočia...

**Prikázanie siedme:
Odsudzovať budeš ľudí, ktorých myšlienky nie sú
v súlade so súčasnou prijatou agendou**

Predseda maďarskej vlády Gyula Horn potvrdil... že na augustovom pracovnom stretnutí oboch politikov (Horn a Mečiar) v Gyori (15.8.1997) predseda vlády SR spomenul možnosť dobrovoľnej výmeny občanov slovenskej a maďarskej národnosti, ktorí nechcú žiť v danej krajine. Odpovedal som (G. Horn) na to slovami... že nie som ochotný ani rokovať o jeho návrhu a aby naň zabudol...

Národná obroda 6.9.1997

„...Tento Váš počín (návrh predsedu vlády SR V. Mečiara o možnosti dobrovoľnej výmeny občanov slovenskej a maďarskej národnosti) je prejavom úplného politického zlyhania. Očakávame, že z neho vyvodíte dôsledky a v záujme Slovenska, jeho demokratického vývoja a všetkých občanov odstúpite z funkcie ministerského predsedu,“ hovorí sa v liste premiérovi SR Vladimírovi Mečiarovi, ktorého text poslali Národnej obrode... (niektorí politici)

Národná obroda 9.9.1997

Nič nepotrebuje tak veľmi prikrášľovanie ako odporná myšlienka. Výber slov slovenského premiéra Vladimíra Mečiara, že príslušníkom maďarskej národnostnej menšiny na Slovensku a v Maďarsku žijúcim Slovákom „treba umožniť vystáhovanie“, musí skrývať niečo zákerčné...

Národná obroda 10.9.1997 (prevzaté z Frankfurter Allgemeine Zeitung)

Po prečítaní týchto a podobných novinových správ na tému návrhu dobrovoľného presťahovania obyvateľov ma prekvapila ostrá negatívna, ba až hysterická reakcia mnohých politikov, demokratov a humanistov.

Prenesme sa do stredovekej Európy, do čias, keď nevoľníci žili v dedinách, ktoré patrili pánom, a nemohli sa slobodne odsťahovať od jedného pána a pristáť k inému pánovi. Predstavme si, že niektorý vlastník panstva by navrhol, aby nevoľníci, keď im to

vyhovuje, sa mohli slobodne presťahovať z jednej dediny do druhej. Predpokladám, že taký návrh by bol v tom čase prísno, ba až hystericky odsúdený. Rovnako prísne a hystericky by vládnuca skupina odsúdila človeka, ktorý sa opovážil také niečo navrhnúť. Zaujímavé je, že ubehlo iba niekoľko storočí, a dnes slobodné sťahovanie ľudí z jednej dediny do druhej je úplnou samozrejmosťou. Ľudia, ktorí by to chceli zakázať, by boli rovnako nedemokratickí a nehumánni ako vládnuca šľachta v stredoveku.

Ozaj, koľko rokov, koľko desaťročí musí ubehnúť, aby aj slobodné sťahovanie ľudí z jedného štátu do druhého bolo úplnou samozrejmosťou? A koľko desaťročí ešte ubehne, kým ľudia, odsudzujúci demokratické a humánne myšlienky, ktoré nechápu, sa prestanú nazývať demokratmi a humanistami?

Fascinuje ma, ako spoločnosť vždy odsúdi ľudí, ktorých myšlienky prekročia dobu o niekoľko storočí. Uvediem niekoľko príkladov.

Sokrates, filozof-sofista starého Grécka, žil okolo r. 470–399 pred našim letopočtom. Hlásal dôležitosť logického myslenia, slobodu myšlienok nezávislých od iných názorov. Boli to myšlienky, ktoré oveľa neskôr rozpracovali európske filozofické školy. Zaujímavé je, že za takéto myšlienky bol r. 399 pred n.l. obvinený. Vraj, učí neúcte k starším, kazí mládež a hlása náboženské bludy, bol za to odsúdený a vo väzení vypil otrávený napoj.

Hádam najznámejším príkladom, keď myšlienky prekročili dobu, je osud Ježiša z Nazaretu. Pri čítaní Biblie si takmer každý uvedomí humánnosť a demokratickosť Ježišových myšlienok. Boli však také revolučné, že trvalo viac ako 300 rokov, kým ľudstvo dospelo na úroveň, že ich začalo akceptovať a chápať. Nech boli Ježišove myšlienky akokoľvek pokrokové a pozitívne, predsa vyvolali pobúrenie v čase, keď ich vyslovil. Bol za ne odsúdený na smrť a ukrižovaný.

Podobný, aj keď nie tragický, bol osud zakladateľa islamského náboženstva proroka Mohameda. Mohamed sa narodil okolo roku 570 v kmeni pochádzajúcom z Mekky. Myšlienky, ktoré začal hlásať v Mekke, „ktoré pochádzali od Boha“, boli vysoko humánne a demokratické na dobu a prostredie. Zaujímavé je, že tieto myšlienky, ktoré doteraz vyznáva a podľa ktorých sa riadi okolo 20% obyvateľov našej Zeme, boli pre súdobú spoločnosť v Mekke neprijateľné. Mohamed a jeho nasledovníci boli v Mekke prenasledovaní a donútení odísť roku 622 do Mediny. Islamské náboženstvo

[48] Karol Ondriaš: My motroci XXI. storočia...

podľa myšlienok proroka Mohameda spôsobilo obrovské pozitívne humánne a ekonomické zmeny v veľmi krátkom čase – za niekoľko desaťročí.

Jána Husa, kresťanského kňaza odsúdil kresťanský koncil v Kostnici roku 1415 na upálenie za reformačné humánne myšlienky. Muselo prejsť niekoľko storočí, kým aj katolícka cirkev uznala myšlienky Jána Husa a ospravedlnila sa za tento čin. Došlo k tomu po viac ako 500 rokoch.

Thomas More narodený v Londýne roku 1477, publikoval v roku 1516 malú knižku Utópia o hypotetickom svete primitívneho komunizmu, kde všetci obyvatelia sú rovní a veria v dobro a v Boha. Pre náboženské morálne zásady bol odsúdený ako zradca a popravený v roku 1535 za vlády anglického kráľa Henricha VIII.

Zoznam ľudí, ktorých myšlienky prekročili dobu a ktorí boli za ne nespravodlivo odsúdení a potrestaní predstaviteľmi rôznych ideológií, by bol dlhý. Z historických faktov vyplýva, že v každej dobe žili ľudia, ktorých myšlienky predbehli dobu, a títo ľudia a ich myšlienky boli neprijateľné pre veľkú väčšinu populácie a vládnucu skupinu ľudí. Chcel by som veriť, že súčasná ideológia liberálneho kapitalizmu neodstraňuje ľudí, ktorých myšlienky predbehli súčasnú dobu o niekoľko storočí. Je možné, že ich ani nemusí odstraňovať, lebo v účelovej demokracii slobody slova a prejavu ich myšlienky zaniknú v množstve sterilných a účelových informácií.

Aj preto od určitej doby si začínam viac všímať myšlienky ľudí, ktoré súčasná spoločnosť zatracuje a ostro odmieta. Možno budú efektívnejšie ako myšlienky ľudí pozitívne prítakávajúcich súčasnému vývoju. Rád by som zistil, ktoré súčasné zatracované názory a pravdy o našom svete bude ľudstvo brať ako samozrejmé, ale až o niekoľko desaťročí alebo storočí? Názory a pravdy, ktoré prekročili dobu, sú nebezpečné pre motokárov XXI. storočia. A preto musíme dodržiavať siedme prikázanie motroctva: Odsudzovať budeš ľudí, ktorých myšlienky nie sú v súlade so súčasnou prijatou agendou.

Prikázanie ôsme:
Klaňať sa budeš imidžu a ilúziám, nie realite

*Chcem otvoriť Norimberský proces s reklamou.
Usvedčujúce dôkazy?*

*Zločin mrhania obrovskými sumami
Zločin sociálnej zbytočnosti
Zločin klamstva
Zločin proti inteligencii
Zločin skrytého presviedčania
Zločin zbožňovania naivnosti
Zločin výlučnosti a rasizmu
Zločin proti občianskemu mieru
Zločin proti jazyku
Zločin proti tvorivému mysleniu
Zločin plagiátorstva*

Oliviero Toscani: Reklama je navoňaná zdochlina

Pokladám za imidž to, čo nám niekto ponúka namiesto reality. Za ilúziu náš úsudok, ktorý si sami vytvoríme na základe imidžu.

Práve som dopezeral hokejový zápas z olympijských hier v Nagane v Japonsku (21.2.1998), v ktorom fínske mužstvo porazilo Kanadu. Niekoľko dní predtým české mužstvo porazilo USA a Kanadu. Výsledok bol prekvapujúci, najmä pre hráčov Kanady a USA, ako aj ich kanadských a amerických fanúšikov. Na olympijských hrách v Nagane hokejisti Kanady a USA dopadli oveľa horšie, ako sa predpokladalo podľa dlhé roky budovaného imidžu, ktorý si osvojili sami hokejisti – hviezdy hokejového neba a ich fanúšikovia. Tento imidž a vytvorenie ilúzie u hokejistov a ich fanúšikov jednoducho budovali masmédiá, keďže kvality najlepších hráčov USA a Kanady sa nedali objektívne porovnať, lebo nikdy nehrali proti národným tímom ostatného sveta. Až na súčasných olympijských hrách.

Vytváranie imidžu a ilúzie je stará evolučná finta: pre prežitie je lepšie, keď si iní bude mysliet', že som viac ako reálne som. Imidž a ilúziu vytvára väčšina živočíšnych a rastlinných druhov, väčšinou

[50] Karol Ondriaš: My motroci XXI. storočia...

v boji proti inému druhu. Až človek túto fintu doviedol do profesionálnej dokonalosti – že vytvára imidž a ilúziu, aby ovplyvnil vlastný druh.

Je veľa príkladov vytvárania imidžu. Možno povedať, že keď počúvame alebo sa pozeráme na to, čo vytvoril človek, často ide o imidž reality, ktorý v nás vytvára ilúziu reality. Napríklad nábytok na obrázku vyzerá lepšie ako v skutočnosti, dovolenkové miesto na fotografii vyzerá krajšie ako v skutočnosti. Pleťová maska a zázračná voda proti vypadávaniu vlasov pôsobia lepšie v reklame ako v skutočnosti. Psychická energia pôsobí lepšie na protagonistu psychickej energie ako na jeho poslucháčov.

Imidž starodávnych šamanov, kráľov, náboženských hodnostárov, palácov a katedrál, drahých aut a pozlátených zrkadiel, obrázkových časopisov a brakových televíznych seriálov vytváral a vytvára ilúziu viery, filozofiu života, vytvára imidž a ilúziu nadradenosti a podriadenosti.

Vytváranie imidžu dobra a zla, spravodlivosti a nespravodlivosti, demokracie a nedemokracie je súčasťou motroctva XXI. storočia. V súčasnosti je systém vytvárania imidžu a ilúzií veľmi nákladný a vyhovuje motrokárom, ktorí ho aj úspešne využívajú. Len oni totiž majú prostriedky na jeho financovanie.

Fakt, že ľudia podliehajú imidžu a vytvárajú si ilúzie, by som rád dokumentoval na reklame.

Sú dve možnosti, ako predstaviť výrobok konzumentovi. Prvá logická možnosť je ukázať výrobok, opísať jeho funkciu a parametre podľa údajov, ktoré objektívne zistil štátny kontrolný úrad. Prípadne porovnať parametre výrobku s inými podobnými výrobkami. Je tu aj druhá možnosť, reklama. Vytvorí imidž-podvod, pri ktorom šťastní superľudia predstavujú výrobok ako supervýrobok a vnúti nám ilúziu, že keď si ho kúpime, budete tiež superľudia. Netreba ani zdôrazniť, že predajcovia výrobkov už dávno zistili, že genetická a psychická podstata mnohých ľudí je taká, že uveria skôr podvodu-reklame ako parametrom výrobku, ktoré objektívne zistil štátny kontrolný úrad.

Z tohto vyplýva jedna dôležitá vlastnosť genetickej a psychickej podstaty mnohých ľudí. Pevný stereotyp rozhodovania sa prenáša z oblasti na oblasť. Rovnako ako pri predaji výrobkov je účinok imidžu-klamstva oveľa väčší a úspešnejší ako poznanie objektívnych parametrov výrobku, takisto pri predaji a konzume ideológie, viery, politických myšlienok je účinok vytvoreného imidžu-klamstva oveľa

úspešnejší ako poznanie objektívnych vlastností a zákonov týchto javov.

Rovnako ako výrobky sa úspešne predávajú vo veľkej väčšine len prostredníctvom podvodu–reklamy, tak isto sa pomocou podvodu–reklamy úspešne predávajú ideológie, viery a politické názory. A toto využívajú motrokári XXI. storočia vedia, že oni majú prostriedky na reklamu predaja ideológie, viery a politických názorov. A rovnako majú prostriedky, aby vieru v imidž u ľudí stále kultivovali. Motrokári XXI. storočia majú dostatok prostriedkov, aby imidž a ilúzie vytvárali a zdokonaľovali: hnali motrokov hore grúňom a dolu grúňom. A keď bude treba aj do košiaru, na dojenie či k mäsiarovi.

Existujú exaktné dôkazy, že mnoho ľudí je pod vplyvom reklamy. Napríklad existencia reklamy v obrovskom rozsahu a kvalite – za reklamy firmy platia obrovské peniaze a stále sa to vypláca, vďaka reklame sa zvýši predaj výrobkov niekoľkonásobne. Z toho sa dá usúdiť, že mnoho ľudí, ktorí podľahnú reklame, je schopných podľahnúť aj inému druhu propagandy. Písal som o tom v prvom prikázaní motroctva XXI. storočia. Propaganda vychováva ľudí mentálne závislých od propagandy a slávi opakujúci sa, samogenerujúci úspech.

Reklama odčerpáva obrovské množstvo prostriedkov, ktoré by sa dali použiť na potrebné výchovné, zdravotné a sociálne programy. Ako uvádza Oliviero Toscani v knihe Reklama je navoňaná zdochlina, v roku 1992 z rozpočtu európskych podnikov išlo na reklamu 330,5 miliárd frankov investovaných do veľkých médií ako tlač, rozhlas a televízia, v USA to bolo 406,7 miliárd frankov. Obrovské platy športovcov sú len vďaka príjmov z reklám počas športových prenosov. Napríklad v roku 1996 boxer Tyson zarobil v troch zápasoch 75 miliónov US dolárov, basketbalová hviezda Michael "Air" Jordan 52,6 milióna US dolárov. Mnoho športovcov, reklamných pracovníkov, dizajnistov vďaka reklamám zarába niekoľko miliónov US dolárov ročne. Samozrejme, tieto peniaze idú z reklám, ktoré sme zaplatili a platíme my konzumenti. Ako vedecký pracovník SAV som si z hrôzou uvedomil, že na Slovensku sa v roku 1997 vynaložilo na reklamu, na ohlupovanie a degenerovanie ľudí 5,1 miliárd Sk (Národná obroda 21.1.1998), pričom na slovenskú vedu, na ústavy Slovenskej akadémie vied, ktoré majú za úlohu okrem iného prenášať najnovšie vedecké a technické poznatky sveta na Slovensko a výchovu vedeckých pracovníkov na svetovej úrovni sa vynaložilo okolo 800 miliónov Sk. Myslím si, že to je ďalší príklad degenerácie a obmedzenia človeka dvakrát rozumného.

[52] Karol Ondriaš: My motroci XXI. storočia...

Koľko modernizovaných škôl, jasiel, klubov pre všetky vekové kategórie, bytov, vyvinutých nových liekov, úprav okolia a životného prostredia, moderných zdravotných zariadení by bolo možné postaviť, keby sa obrovské prostriedky našej práce nevynakladali na vytváranie imidžu-klamstva.

Tabakový gigant Phillip Morris použil v roku 1995 na reklamnú kampaň 2,8 miliárd US dolárov. Pritom štatistiky uvádzajú, že nefajčiari žijú v priemere o 22 rokov dlhšie ako fajčiari. To znamená, že štyria fajčiari si skrátia život spolu o 88 rokov, a teda Phillip Morris a ďalšie tabakové firmy zabíjajú každého štvrtého fajčiara. Keď odhadnem, že na svete fajčí cigarety tejto firmy viac ako 100 miliónov ľudí, tak firma Phillip Morris zabije viac ako 25 miliónov. Aj Hitler by zbledol závišťou, keby zistil, že firma Phillip Morris zabije viac ako 25 miliónov ľudí v súlade s demokraciou a z dodržiavaním ľudských práv a pritom vykazuje vysoký čistý zisk. Ako je možné, že sa medzinárodný súd v Haagu zaoberá ťažkopádny dokazovaním viny niekoľkých vojnových zločincov, ktorí zabili "iba" niekoľko desiatok ľudí a pôvodcu smrti 25 miliónov ľudí si ani nevšimne? Ako je možné, že ochrancovia súčasnej demokracie a ľudských práv posielajú demarše nám a nie firme Phillip Morris. Ako je možné, že legálne Phillip Morris použila za rok 2,8 miliárd US dolárov na vytváranie imidžu-klamstva, ktorého výsledkom je zabíjanie ľudí.

Áno, je to možné preto, lebo naše názory sú výsledkom dlhodobého premývania našich mozgov, ako je opísané v prvom príkazaní motroctva. V Kráľovstve vytunelovaných mozgov, v ktorom žijeme, je pre Phillip Morris jednoduché presvedčiť nás, že zabíjanie ľudí fajčením je legálne, lebo sa deje v rámci demokracie.

Celý náš svet je olepený reklamnými plagátmi, rádiovými a televíznymi signálmi sa nesú informácie o reklame. Tak ako v minulosti bolo dlhé obdobie, keď umelci v kresťanskej Európe mohli väčšinou vo svojich umeleckých dielach zobrazovať len výjavy z Biblie, tak aj dnes nastáva obdobie, keď umelci väčšinou vo svojich umeleckých dielach iba slúžia reklame a tvoria na komerčné objednávky. Je možné, že v budúcnosti vieru v Boha úspešne nahradí viera v imidž-reklamu.

V súčasnosti sa odhaduje, že skutočná výrobná cena výrobku je len okolo 28% ceny, za ktorú sa výrobok predáva. Stále sa zvyšujúcim

podielom konečnej ceny je marketing. Predstavme si, že by ľudia zmúdreli a neriadili by sa prikázaniami motroctva XXI. storočia. Predstavme si napríklad, že budú kupovať výrobky, vieru a ideológiu podľa objektívne zistených parametrov výrobku a nie podľa reklamy a imidžu. Tým by priemerná cena výrobku klesla na 28%. To znamená, že aby sme si zachovali rovnaký životný štandard, stačilo by nám pracovať v týždni len 12 hodín. Ak predpokladám, že aj zverejnenie parametrov výrobku by niečo stálo, potom by sme pracovali v týždni len v utorok a v stredu a päť dní v týždni by sme mali voľno. Uvedomia si ľudia v budúcnosti, že stačí, aby výrobu a predaj niekto zreorganizoval, zrušil reklamu a budeme chodiť do práce len v utorok a v stredu a budeme mať 5 dní voľno? Zatiaľ sa zdá, že to nepôjde, lebo motrokári majú prostriedky presvedčiť ľudí, aby sme dodržiavali ôsme prikázanie motroctva a klaňali sa imidžu a ilúziám, a nie realite.

Ako ľudstvo po mnoho tisícročí obdivovalo a klaňalo sa šamanom, tak teraz obdivuje a klania sa reklamám. V súčasnosti majiteľ televízneho kanálu ma rovnakú moc, cieľ a význam v spoločnosti, ako šaman v dávnych kultúrach našej civilizácie. Reklama a imidž dosiahli, že užasnutá črieda pozerá s úctou na ľudí, ktorí majú veľa peňazí. Klaňajú sa generálovi, ktorý rozbombardoval nepriateľa na kúsky. Dávajú milión dolárov basketbalovému hráčovi, lebo vie vyskočiť vyššie ako ostatní. Vojnového zločinca uctievať ako nositeľa slobody a demokracie. Omdlievajú pri nohách bavičov, ktorí reprezentujú symbol mladosti, krásy a šťastného života, dokonca aj vtedy, keď osoba za usmiatej maskou je mentálny úbožiak.

Kam dospela naša civilizácia, človek dvakrát rozumný, že spoločnosť mnohonásobne viac oceňuje ľudí, ktorí vytvárajú a zdokonaľujú pôsobenie imidžu-klamstva, ako ľudí, ktorí pozitívne prispievajú k životu spoločnosti. Lekári hľadajúci lepšie spôsoby liečenia, pracovníci vyvíjajúci lepšie lieky, elektrotechnickí inžinieri navrhujúci lepšie prístroje pre domácnosť a v komunikácii, fyzici študujúci základy podstaty hmoty, technici vyvíjajúci nové technické zlepšenia, neurofyziológovia študujúci základy nášho myslenia, psychológovia a psychiatri riešiaci problémy našej psychiky a mnohí, mnohí, mnohí ďalší sú v neporovnateľne horšom postavení ako priemerný profesionálny kráľ futbalu alebo moderátor TV.

Kde je základ tejto degenerácie ľudstva? Je to v dodržiavaní zákonov motroctva? Kto zariadil, aby to tak bolo a kto to zmení? Áno, je to len na nás, zmeniť to, i keď protivník je zatiaľ veľmi silný, a

[54] Karol Ondriaš: My motroci XXI. storočia...

bude silný dovtedy, kým ľudstvo nezmúdre. Ozaj, kedy ľudstvo pokročí vo svojom vývoji dopredu a zakáže vytváranie imidžu a ilúzií pomocou reklám, rovnako ako v súčasnosti zakázalo vytváranie imidžu a ilúzií pomocou látok ako LSD, kokaín, heroín a ďalšie.

Výsledky pôsobenia reklám sú jasným dôkazom, že mnohí ľudia žijú tak, ako im to reklamná propaganda určí. Majú názory, ktoré im formuluje propaganda, a riadia sa propagandou aj vo svojich tajných snoch. Mnoho ľudí sa blíži svojim správaním stádu oviec, ktoré raz ktosi ženie hore grúňom a keď treba, tak dolu grúňom. Reklama degenerovala vôľu po slobode ľudí na túžbu po členstve v stáde. Ľudí na ovce, pre ktoré je výhodnejšie dať sa radšej povolne hnať, ako by mali samostatne myslieť.

Spôsob formulácie textu v reklamách a imidž reklám jasne hovorí, že výrobcovia reklám - reklamníci považujú ľudí za hlúpych, primitívnych, za stádo oviec a baranov, ktorých je jednoduché zahnať tam, kde si reklamníci zmyslia. A výsledky reklám dokazujú, že sa im to darí.

Pre tieto dôvody, pretože nechcem, aby ma považovali za hlúpeho, primitívneho jedinca stádového typu, stal som sa Antireklamníkom. Antireklamník je človek, ktorý nechce patriť medzi stádo a usiluje sa, aby účinok reklamy mal na neho opačný efekt. Napríklad, keď Antireklamník vidí vedľa cesty veľký billboard zabláňajúci výhľad na peknú krajinu, ukazujúci Superľudí, ako si močia nohy v ružovom močiacom prípravku s názvom "Nohymoč Super Star", tak vytiahne zápisník Antireklamníka a zapíše si "Nikdy nekupovať Nohymoč Super Star". Takto si zapíše všetky reklamy, s ktorými sa v živote stretne, ktoré sa ho snažia primitívne ovplyvniť. Samozrejme, pretože ich je veľa, tak si ich triedi podľa abecedy a kategórií. Ja to robím už mnoho rokov, pri nákupe sa riadim svojím zápisníkom Antireklamníka a vždy mám z toho dobrý pocit.

Pri cestách do zahraničia si všímam okrem iného aj počet a kvalitu reklám vedľa ciest, počet a kvalitu reklamných plagátov v mestách, počet a kvalitu reklám v televízii a v rozhlase. Podľa počtu a kvality reklám sa dá usúdiť, aký je stupeň kultúry a stádotvornosti obyvateľov mesta, štátu a regiónu a ich podriadenosti imidžu. Aby sa toto porovnanie zjednodušilo, ponúkam bájku o hodnotení kultúry a podriadenosti imidžu obyvateľov podľa počtu reklám.

Bájka o hodnotení kultúry, masmédií a podriadenosti imidžu obyvateľov podľa počtu reklám.

Vedecky zameraný kráľ Reklamník I. sa rozhodol konečne zaviesť poriadok v jeho kráľovstve Reklám. Rozhodol sa zatriediť územie a masmédiá podľa počtu reklám a obyvateľov podľa podriadenosti reklamám. Preto vydal Dekrét o reklamnej pôde, Dekrét o reklamnosti v masmédiách a Dekrét o stupňovanej podriadenosti reklamám.

Dekrét o reklamnej pôde:

Pre objektívne hodnotenie prostredia v rozličných mestách, oblastiach a v štátoch podľa stupňa zamorenia územia reklamou zavádzam jednotku „degenerácia prostredia reklamou“ (DPR).

Definícia: 1 DPR je stupeň zamorenia v priestore, kde na jeden kilometer štvorcový je jedna reklama.

Odvožené jednotky: 1 DPR dĺžkový (DPRd) je stupeň zamorenia, kde vedľa cesty v dĺžke 1 km je jedna reklama.

Na základe tejto jednotky sa bude v týždenných intervaloch hodnotiť degenerovanosť prostredia v rozličných mestách, oblastiach a štátoch. Najdegenerovanejšie územia budú odmenené putovným Zlatým, Strieborným a Bronzovým bilbordom.

Dekrét o reklamnosti v masmédiách

Na porovnávanie prostredia v rozličných mestách, oblastiach a v štátoch podľa stupňa zamorenia masmédií reklamou zavádzam jednotku „degenerácia masmédií reklamou“ (DMR).

Definícia: 1 DMR je stupeň Reklamného zamorenia v masmédiách, kde masmédiom vyprodukuje za jednu hodinu jednu reklamu v trvaní jednej minuty.

Odvožené jednotky: 1 DMR časová (DMRč) časový stupeň zamorenia masmédií. Vyjadruje sa pomerom vysielačieho času reklamy a nekomerčného vysielačieho programu.

1 DMR tlačенá (DMRt) je stupeň zamorenia papiera alebo iných nosičov. Vyjadruje sa pomerom plochy, ktorú zaberá reklama k celkovej ploche.

Na základe tejto jednotky sa bude v týždenných intervaloch hodnotiť degenerovanosť každého televízneho kanála, každej rozhlasovej stanice a každého denníka, týždenníka, ročníka a desaťročníka. Najdegenerovanejší subjekt bude odmenený putovným

[56] Karol Ondriaš: My motroci XXI. storočia...

reklamným krížom I. reklamného stupňa, kde jeho držiteľovi sa povoľuje vysielat' reklamu a len reklamu nepretržite až do vyčerpania Reklamníkov a poslucháčov.

Dekrét o stupňovanej podriadenosti reklamám:

Aby sa mohli porovnať ľudia, skupiny ľudí, národy a štáty podľa stupňa podriadenosti reklamám, je potrebné tento stupeň taktiež kvantitatívne zhodnotiť. Preto zavádzam základnú jednotku podriadenosti ľudí reklamám „1 baran“ (v rámci demokracie, ženy môžu používať aj jednotku „1 ovca“).

Definícia: 1 Baran (1-B) je stupeň podriadenosti reklamám (stádovitosti) u ľudí, ktorí vidia alebo počujú jednu reklamu počas 1 hodiny a rozhodujú sa pod vplyvom tejto reklamy.

Na základe tejto jednotky sa bude v týždenných intervaloch hodnotiť podriadenosť jednotlivých ľudí reklamám. Ľudia najviac podriadení reklamám budú odmenení týždenným pobytom na slovenských holiach, kde sa budú môcť voľne popásat' v stádach oviec a baranov kráľa Reklamníka I.

Je to vôbec bájka? Je možné, že uvedené dekréty boli už dávno vydané a na základe nich hodnotia nás, naše okolie a podľa získaných bodov nás aj odmeňujú? To by sme sa čudovali, keby nám na túto tému porozprával niečo kráľ Reklamník I., člen ÚV motrokárov XXI. storočia.

**Prikázanie deviate:
Platiť budeš pravidelne desiatok len nám a nikomu
inému**

*The World Bank is helping Third World governments cripple their economies, maul their environments, and oppress their people.**

James Bovard (www.cato.org/pubs/pas/pa092)

Citybank má okolo 75% zisku z operácií v zahraničí...

Veľká časť exportu neokolonizovaných krajín ide len na splatenie úrokov. Napríklad v 80-tych rokoch 80% exportu Paraguaja išlo na platenie úrokov cudzím bankám. V týchto rokoch zisk cudzích bank z úrokov zadlžených neokolonizovaných krajín bol trikrát vyšší ako zisk z priamych investícií.

Michael Parenti: Against Empire

Systém moderných ekonomických vzťahov v spolupráci s prikázaniami motroctva XXI. storočia zaručuje, že v súčasnosti motroci platia "desiatok" motrokárom. Platenie desiatku má rôzne podoby. Napríklad jeden z mnohých spôsobov som si prečítal v Národnej obrode (31.1.1998), citujem: „*Prípadné rozširovanie aktivít spoločnosti Volkswagen v Slovenskej republike je možné, ak budú preň splnené určité podmienky. Ide o zníženie dane z príjmu, možnosť bezcolného dovozu tovarov, ktoré nemožno získať na Slovensku, príspevok pri budovaní ubytovacích kapacít pre zamestnancov, rozvoj infraštruktúry a poskytnutie podpory pri získaní nových pozemkov.*”...

Verím, že určovanie výšky „desiatku“ pre rôzne skupiny a štáty nie je jednoduchá záležitosť z oboch strán, t.j. zo strany motrokárov a motrokov.

Pravdepodobne jednoduchšie to bolo v čase feudalizmu, kde sa najmä zohľadňovalo, aby výška desiatku nenarušila základ života a práce nevoľníkov. Ak feudál zistil, že určil príliš vysoký desiatok pre nevoľníkov, čím mohol zničiť život nevoľníka, jeho reprodukciu, jeho

* *Svetová banka pomáha vládám tretieho sveta zmrzačiť ekonomiku, ničiť prostredie a utláčať ľudí.*

[58] Karol Ondriaš: My motroci XXI. storočia...

schopnosť kvalitatne pracovať v ďalšom roku, výšku desiatku dodatočne upravil na nižšiu hodnotu.

Predpokladám, že príklad dodatočného zníženia výšky „desiatku“ v modernej dobe sa udial v niektorých krajinách sveta, boli to hlavne latinskoamerické krajiny.

Uvediem však príklad zníženia výšky „desiatku“ Poľsku, lebo je nám ekonomicky a politicky bližšie. Veritelia bohatých západných bánk v roku 1991 Poľsku sľúbili odpustiť 30% z jeho 35 miliárd USD dlhu a odpustiť mu ďalších 20% dlhu v roku 1994. Zahraničné banky v roku 1994 sa dohodli s Poľskom na odpustení 45% z 12 miliárd USD dlhu (www.theodora.com/wfb/poland_economy.html).

Zaujímavé je, že aj napriek tomu na konci augusta 1995 dlh Poľska bol 43,9 miliárd USD a bol o 1,7 miliardy vyšší ako v decembri 1994. Očakávalo sa, že v roku 1996 bude Poľskom zaplatený dlh aj s úrokmi vo výške je 2,5 miliárd USD. To je viac ako 11% jeho celkového exportu (www.polonianet.com/eng/embassy/profile2.html#summary).

Ozaj, aká by bola životná úroveň v Poľsku, keby mu neodpustili splácanie časti dlhu, keby mu neznižili výšku „desiatku“? Nevie, predpokladám však, že taká nízka že by narušila reprodukčnú schopnosť Poľska. Ekonómovia svetových bánk by to vedeli povedať dosť presne.

Čo sa však stane v opačnom prípade, keď niekto platí nižší desiatok koalícii globálnych investorov, ako je schopný alebo ako by mohol optimálne platiť?

Myslím si, že je to príklad Slovenska. Slovensko tým, že čiastočne zabránilo predaju bankovej sféry, priemyslu a pôdy koalícii globálnych investorov, platí oveľa nižší desiatok, ako je schopné. A aké to má dôsledky pre Slovensko? Má síce relatívne nie zlý hospodársky rast, ale je terčom svetovej propagandy motrokárov, ukazujúcej Slovensko v negatívnom svetle. Je adresátom veľkého počtu demaršov, ktoré vlastne v podstate hovoria: buď vláda zariadi platiť desiatok v správnej výške, alebo tam dosadíme inú vládu (ako sme to už urobili v mnohých krajinách), ktorá bude schopná platenie správnej výšky desiatku zabezpečiť. Bude to dosadená vláda, ktorá pri každom medzinárodnom stretnutí bude opakovať deviate prikázanie motroctva XXI. storočia: Platiť budeme pravidelne desiatok len Vám a nikomu inému.

Predpokladám, že platenie desiatku môže byť nejasné pre niektorých ľudí, ktorí si stále myslia, že pri jeho vyberaní musia

asistovať drábi vo fičúrskych uniformách. Ponúkam teraz bájku o platení desiatku.

Bájka o platení desiatku

Pán Desiatok, súkromný podnikateľ zistil, že Chlpáči – obyvatelia cudzej, ďalekej, slobodnej a demokratickej Chlpatej krajiny sú schopní pri vhodných podmienkach platiť ďalší desiatok. Ale z čoho, pýtal sa pán Desiatok sám seba, vrtajúc sa v chlpatom nose. A dostal nápad. Predsa Vyrovnávač chlpov v nose - to ešte nikto nemá. Nikto ho nepotrebuje, ale koľko nepotrebných vecí ľudia musia mať. A naštartoval štandardný postup. S rovnými chlpmi v nose sa ako prvá ukázala modelka slečna Rovnochlpa. Na bankete sa nad tým najviac pochechtávala modelka slečna Krivochlpa. No keď na druhý deň zistila, že rovné chlpy v nose má aj jej obdivovateľ pán Rovnochlpy, filmové hviezdy Star-1 až Star-7 a dokonca úplne neznámy superčlovek z bilbordov, začala im smrteľné závidieť. Skoro sa od hanby prepadla pod zem. Chlpatí z hrôzou zistili, že všetci v ďalekom svete majú rovné chlpy v nose, len oni nie. Ľudia s rovnými chlpmi v nose sa usmievali na nich z reklám, z bilbordov a dokonca aj z televízie na kanáli v neznámej reči. Vtedy už pán Desiatok vstupoval do Správnej miestnosti, a začal vykladať o marketingovej štúdii, o veľkom záujme o vyrovnávač chlpov v nose. Presvedčil pána Dôležitého, že podľa prieskumu až 100% Chlpatých si bez vyrovnávača chlpov v nose život už ani nevie predstaviť. Ale pán Dôležitý nechcel, aby sa vyrovnávač chlpov dovážal do Chlpatej krajiny z cudziny a tým zvyšoval deficit zahraničnej obchodnej bilancie. Nakoniec to pán Dôležitý a pán Desiatok vyriešili spravodlivo. Vyrovnávač chlpov v nose model 98 sa bude vyrábať v Chlpatej krajine a budú si ho vyrábať sami Chlpáči. Dokonca pán Desiatok bol taký dobrý, že poskytol investície na uvedený projekt. Z vkladu mu, samozrejme okrem iného, bude patriť desiatok z každého zakúpeného vyrovnávača chlpov v nose. Všetci boli spokojní, Chlpáči robili ako diví, čím prispeli k nárastu hrubého domáceho produktu o nejaké percento. Pán Dôležitý bol spokojný: vyberie na daniach zasa o pár korún viac. Rovnako pán Desiatok bol spokojný, lebo sa mu na desiatkovom účte s mesačnou pravidelnosťou hromadili peniaze. Demokracia bola spokojná, lebo každý si mohol kúpiť vyrovnávač chlpov v nose model 98, tešiac sa už na model 99. Každý mal už v nose chlpy vyrovnané, každý išiel z dobou a nikto sa už nemusel hanbiť pri návšteve cudzích vyspelých krajín. Chlpáči sú už znova

[60] Karol Ondriaš: My motroci XXI. storočia...

hrdí, majú reálnu šancu vo svetovej súťaži o najrovnejšie chlpy v nose. Ich kandidát Superrovnochlpový iste získa nejakú dobrú cenu.

Po čase pán Desiatok, sčítavajúc inkasované desiatky zaplatené v krajine Chlpových, zistil, že by bolo vhodné niekde ich investovať. Ale kde? Je možné, že Chlpáči v Chlpatej krajine sú schopní pri vhodných podmienkach platiť ďalšie desiatok. Ale z čoho, pýtal sa pán Desiatok sám seba, vrtajúc sa v chlpatom zadku...

Prikázanie desiate:
Nebudeš sa nikdy pýtať: Quo vadis Homo sapiens sapiens?

...”vesmír, příroda, bytí a náš život jsou dílem stvoření, které je vedeno určitým záměrem, má určitý smysl a sleduje určitý cíl”...

V. Havel: Forum 2000 (4.9.1997)

Mráz mi vždy prechádza po chrbte, keď sa dozviem, že ľudia, ktorí majú moc, veria v nadprirodzené sily zasahujúce do nášho života.

K. O.

Medzi hlavné otázky, ktoré si ľudstvo kladie a bude sa stále na ne pýtať, patria: Ako ľudstvo vzniklo, načo vzniklo, načo tu je, prečo je také, aké je, a kam ide. Odpovede na tieto otázky sú známe najmä pre ľudí, ktorí veria v pravdy hlavných náboženstiev. A čo ľudia, ktorí neveria náboženským pravdám? Aké oni majú názory na vznik, súčasnosť a budúcnosť ľudstva? Ťažko povedať, lebo žiadna základná, syntetizujúca svätá kniha neveriacich ešte nebola napísaná, i keď o jednotlivých otázkach sa diskutuje v mnohých publikáciách.

V tejto časti sa pokúsim opísať predpoklady, prečo existuje mototctvo XXI. storočia. Tieto predpoklady veľmi súvisia s odpoveďami na otázky, ako sme vznikli a prečo sme takí, akí sme.

Podľa vedeckých poznatkov prírodných vied sa predpokladá, že život vznikol z neživej hmoty a za pár miliárd rokov to evolúciou dotiahol až na Homo sapiens sapiens, t.j. človek dvakrát rozumný (pre jednoduchosť ho budem nazývať človek moderný).

Zistilo sa, že človek sa ani tak veľmi nelíši od zvierat, ako si chce navrávať. Napríklad genetická informácia šimpanza sa líši od človeka len o 1.6%, takže ide o blízke príbuzenstvo, pričom doba oddelenia druhov nastala pred 4–8 miliónmi rokov.

Najnovšie výskumy predpokladajú, že my, Homo sapiens sapiens - človek moderný, sme sa objavili na savanách východnej Afriky zhruba pred 200 000 až 100 000 rokmi. Ako druhová inovácia sme postupne osídlili celú planétu, pričom sme úspešne vytlačili (alebo premohli) ostatné ľudské línie. Všetky dávne vývojové prúdy,

[62] Karol Ondriaš: My motroci XXI. storočia...

ktoré vznikli z Homo erectus (obýval Zem viac ako 500 000 rokov) sme úspešne premohli. Niektorí vedeckí pracovníci na základe genetických analýz predpokladajú, že nenastalo ani genetické miešanie (to sa dá však ťažko uveriť). Náš rod je teda veľmi homogénny a mladý.

Náš najbližší historicky spolužijúci bol človek neandertálsky (Homo sapiens neanderthalensis). Súčasná veda predpokladá, že človek moderný a človek neandertálsky, ktorých genetické informácie sa líšia orientačne len okolo 0.006%, sú pravdepodobne celkom rozdielne ľudské línie. Museli sa oddeliť od spoločného predka zhruba asi pred 200 000–100 000 rokmi. Zaujímavé je, že v Európe žili spoločne viac ako 10 000 rokov.

Vytvára veľa otázok. Napríklad, aká to bola selekčná výhoda, ktorú mal človek moderný pred ostatnými hominidmi a najmä nad neandertálcom. Neandertálci boli robustní ľudia s veľkým mozgom a s dokonalou stavbou tela, ktorí pochovávali svojich mŕtvych a vyrábali kamenné nástroje. Mali hlboko zasadené oči, mohutné obočie, vystupujúce zuby a čeľuste a ubiehajúce čelo. Človek neandertálsky vyhynul pred 35 000–32 000 rokmi, skôr náhle ako postupne. Odvtedy dominuje vo svete človek moderný, čiže my.

Prečo vyhynul človek neandertálsky a prečo sme v evolúcii vyhrali práve my? Niekedy pred 150 000 až 45 000 rokmi sa objavila nová mutácia v našom genetickom kóde, ktorá viedla k zmene v správaní a v anatómii a dotvorila moderného človeka. Niektorí vedci predpokladajú, že to bol anatomický a neurologický základ zložitej reči, iní predpokladajú, že sa vybudovala lepšia pamäť. Ďalší predpokladajú, že následkom mutačných zmien u Homo sapiens neandertálci prehrali „boj“ s technologicky viac vyvinutým Homo sapiens sapiens. Niektorí predpokladajú, že človek moderný krížením rozriedil charakteristiky neandertálskeho človeka alebo že sa populácia zvýšila až na úroveň, pri ktorej nastal nedostatok potravy.

Je možné, že v budúcnosti budeme vedieť viac o našom vzťahu k nášmu bratancovi neandertálcovi. Jedno sa však vie určite už teraz, a to, že jeden vývojový druh človeka zanikol a druhý sa rozšíril. Rozhodne tam zohrala veľkú úlohu nová mutácia v našom genetickom kóde.

Čo keby sme si položili dve kacírské otázky. Prvá: Je možné, že my sme prežili preto, lebo sme boli aj agresívnejší, nenásytnejší, že naša mutácia genetického kódu nás priviedla k rozhodnutiu zbaviť sa konkurencie? Neviem, ale nedá sa to vylúčiť.

Druhá otázka je podobná a v súčasnosti aj možno zakázaná. Je možné, že genetickou mutáciou sa v budúcnosti vytvorí alebo sa už vytvorila, alebo sa vytvára nová línia človeka, ktorá v budúcnosti ovládne svet a Homo sapiens sapiens zanikne podobne ako zanikol Homo sapiens neanderthalensis? Poukazujú na vytváranie novej línie človeka publikované údaje, že za posledných 30 rokov sa zvyšuje rozdiel medzi príjmami najchudobnejšej a najbohatšej vrstvy obyvateľstva? Neviem, ale je to možné. Neviem si predstaviť situáciu, že by bolo povolené zverejniť a legalizovať hypoteticky novú genetickú mutáciu človeka.

Predpokladá sa, že naše správanie je podmienené našim zdedeným genetickým kódom a prostredím, v ktorom sme boli vychovávaní a v ktorom žijeme. Nevie sa presne, aký veľký vplyv má prostredie a aký genetický kód. Predpokladá sa, že obidva príspevky sú zhruba rovnaké. Niektorí autori dokonca predpokladajú, že sa viac riadime genetickým kódom ako prostredím.

Treba si uvedomiť, že veľká časť kvality nášho života (zdravotný stav, správanie a vedomie) závisí od našej genetickej informácie, ktorú máme všetci v bunkách. Uvediem niekoľko príkladov. Je fascinujúce, že obrovský rozdiel v myslení a správaní medzi normálnymi ľuďmi a nejakým spôsobom retardovanými ľuďmi je spôsobený malou zmenou genetického kódu jednej bielkoviny, pričom ostatných 20 000 bielkovín je neporušených. Napríklad mutácia v blízkosti génu FMR-1 spôsobí zmenu v jednej bielkovine. Následkom je spomalenie duševného vývoja, tzv. syndróm Martina a Bella. Ďalším príkladom môže byť Huntingtonova Chorea, ktorá je tiež spôsobená mutáciou jediného génu. Mnohé dedičné choroby sú výsledkom mutácie genetického kódu jedinej bielkoviny. Analogicky môžeme povedať, že malou zmenou mutácie jednej bielkoviny sa môže zmeniť správanie jedinca, že bude múdrejší, civilizovanejší alebo agresívnejší. A vedecky je preukázané, že mutovaniu nášho genetického kódu sa nedá zabrániť.

Aké vlastnosti máme my, jediná línia človeka, ktorá ostala a doteraz dominovala vo svete? Akú genetickú informáciu nesú naše gény a ako sa evolúciou formovali?

Zjednodušene povedané, evolúcia nás učí, že v záujme reprodukcie života genetický kód každého jedinca obsahuje informácie, ako žili a čo robili jeho predkovia. Evolúciou sa vyvinulo, že táto informácia – príkaz v genetickom kóde hovorí: „Rob všetko tak, ako to robili tvoji predkovia. Lebo keď tvoji predkovia prežili a

[64] Karol Ondriaš: My motroci XXI. storočia...

dokázali sa reprodukovať, tak pravdepodobne prežiješ aj ty a dokážeš sa reprodukovať, len musíš žiť tak ako oni.” Tento príkaz sa dostal do nášho kódu náhodou, ale majú ho všetci, lebo len tí, ktorí ho majú, sa reprodukujú. Na to, aby sme plnili príkazy tohto genetického kódu, je v našom mozgu, alebo v nervových zoskupeniach iných druhov, uspôsobené niečo, čo môžeme nazvať komplexom uspokojenia, komplexom radosti a rozkoše alebo aj komplexom odmeny. To znamená, že keď robíme to, čo nám ukladá genetický kód, pociťujeme radosť, uspokojenie a cítime sa šťastne. Naše pocity sú výsledkom chemickej stimulácie vhodných neurónových receptorov v mozgu. Ako príklad môžem uviesť pavúka, ktorý tká jemu typickú sieť preto, lebo pri tejto činnosti pociťuje radosť, uspokojenie a cíti sa šťastne. Plní len príkaz genetického kódu, „rob to tak ako, to robili tvoji predkovia”. Rovnako genetický kód prikazuje niektorým vtákom letieť mnoho tisíc kilometrov, aby niekde zniesli vajcia a vychovali potomstvo, lebo tak sa dokázali reprodukovať ich predkovia. Podobne sa správajú aj ostatné živé druhy.

Rovnaký príkaz má aj genetický kód človeka. Genetický kód si „pamätá”, čo robili naši predkovia, a rovnako hovorí: „Rob to a tak, ako to robili aj tvoji predkovia, a keď oni prežili a reprodukovali sa, prežiješ aj ty a dokážeš sa reprodukovať.” Napríklad, aby sme sa reprodukovali, všetci naši predkovia museli vykonať sexuálny akt. A pretože tento akt museli urobiť všetci naši predkovia, je veľmi dobre zapísaný v našom genetickom kóde. Preto aj odmena – pocit radosti, uspokojenia, šťastia a rozkoše pri plnení tohto príkazu genetického kódu – je vysoká. Sú mnohé ďalšie činnosti, pri ktorých dostaneme odmenu, lebo robíme podľa inštrukcií nášho genetického kódu to, čo robili naši predkovia. Napríklad výchova detí, vzťah muža a ženy, pomoc druhému, zbieranie húb, chytanie rýb, poľovačka, turistika, víkend na chalupe, táborák s opekaním slaniny. Aj za tieto činnosti mnohí dostávajú odmenu v podobe pocitu radosti, uspokojenia a šťastia.

V súčasnosti sa človek rozmnožil až na 6 miliárd jedincov, dosiahol vysokú technickú, kultúrnu a spoločenskú úroveň. Táto úroveň je tiež výsledkom jeho vlastností, ako láska, svedomie, zmysel pre spravodlivosť, súcitiť, priateľstvo. Tieto vlastnosti majú tiež genetický základ. Predpokladám, že aj viera a nevieru v Boha sú vo veľkej miere výsledkom našej genetickej predispozície. Je možné, že v budúcnosti sa bude dať posúdiť vývoj genetického kódu štruktúry a programov v mozgu podľa toho, v čo ľudia v histórii verili. Je pravdepodobné, že kódovanie vývoja a štruktúry mozgu ľudí

veriacich v mnohobožstvo bol iný ako u ľudí veriacich v jedného Boha a je iný ako u ľudí veriacich v niečo iné.

No v našej histórii prežila a reprodukovala sa skupina ľudí, ktorá sa riadila všeobecnou inštrukciou hovoriacou: „Musíme byť stále v strehu a využiť každú šancu mať viac. Ak to neurobíme my, tak to urobí niekto druhý a my môžeme mať z toho len problémy, ktoré znížia našu šancu na prežitie a reprodukčnú schopnosť.“ Tieto princípy života našich predkov, že každý musí vždy zápasit' o viac, aby držal krok s ostatnými, aby vyhral, sa tiež dostali do nášho genetického kódu. Za plnenie týchto genetických inštrukcií sme rovnako ako za lásku či rybárčenie odmeňovaní. Pocit radosti, uspokojenia a šťastia pri výhre v športových disciplínach, víťazstvo nad niekým v práci, v umení, v bitke, v boji je vo veľkej miere výsledkom fungovania tohto genetického kódu.

Ďalšou našou dôležitou genetickou inštrukciou je túžba. Prečo chudobný túži mať 10 000 \$ a iný môže byť šťastný len keď má o milión viac a neskôr zistí, že ani to mu nestačí? Prečo väčšina ľudí s majetkom, ktorý zabezpečí doživotne pohodlný život im a aj ich potomkom, musia stále pracovať na tom, aby tento majetok sa stále zväčšoval? V histórii je množstvo príkladov, že keď niekto zistil, že je mocnejší, ihneď využil situáciu a začal využívať slabšieho.

Kde je limit našej túžby? Predpokladá sa, že na základe nášho genetického kódu nie je prirodzene zakódovaný limit túžby ľudí vlastniť niečo, ovládať niečo a mať moc nad niečím. Našťastie, taktiež nie je prirodzene zakódované obmedzenie túžby ľudí hľadať niečo nové, získavať nové skúsenosti a znalosti.

Princípy zabudované v našom genetickom kóde, ktoré hovoria, že musíme byť ustavične v strehu, aby sme využili každú šancu mať viac, sa zbierali v našom genetickom kóde pravdepodobne viac ako milión rokov. V časoch, keď naši predkovia žili v džungli, na savanách a v jaskyniach. Genetický kód sa však mení veľmi pomaly, preto časť nášho genetického kódu nás núti správať sa zákonmi „džungle“ našich predkov a nie súčasného civilizovaného sveta. Tieto zákony džungle po milióny rokov boli prospešné a možno aj nevyhnutné pre prežitie. Zmeny v prostredí, v živote i vo vzťahoch človeka k človeku a k prírode sa v súčasnosti menia oveľa rýchlejšie ako sa vyvíja náš genetický kód. Starobylé inštrukcie už nie sú moderné a v súčasnosti škodia spoločnosti i jednotlivcovi.

Motroctvo je produktom a súčasťou nášho starobylého genetického kódu. Snažíme sa získať maximálnu moc, aby sme žili

[66] Karol Ondriaš: My motroci XXI. storočia...

bezpečnejšie a pohodlnejšie. Preto útlak a vykorisťovanie sú stále črty evolúcie prirodzeným výberom. Jedna črta, ktorá oddeľuje ľudí od iných zvierat, taká charakteristická ako reč a vzpriamená postava, je fakt, že my sme našli cestu, ako utláčať a vykorisťovať. Či sa nám to páči, alebo nie, jedni majú potenciál kontrolovať životy iných, nemajetných, majúcich menej zdrojov.

V súčasnosti človek riadiaci sa zákonmi starobylého genetického kódu dosiahol takú technickú úroveň, že keby sa nimi riadil ďalej, bol by schopný vyhubiť sám seba. Treba si uvedomiť, že pokrok nám nikto negarantuje. Len ak budeme múdri, môžeme si pozitívnu evolúciu garantovať my sami.

Nesmieme sa báť pochopiť, ako evolúcia funguje, a musíme sa dozvedieť, ako sme vlastne naprogramovaní. Ak zistíme, ako sme naprogramovaní, máme šancu prekonať tie inštrukcie, ktoré už nie sú užitočné a ktoré nám škodia. My sa musíme naučiť ovplyvňovať smer našej evolúcie. Ak nebudeme schopní pochopiť náš svet, ak nebudeme vedieť pochopiť seba, sme stratení. Či ľudský život bude existovať na našej planéte, závisí len od nás.

S týmito názormi ostro kontrastuje propaganda motrokárov XXI. storočia. Masové propagovanie viery v nadprirodzené sily, propagovanie onoho tajomného, na čo nemáme vplyv, masové šírenie viery v pokútnych liečiteľov, vykladačov snov a života sa šíria od slávnych katedrál až po najlacnejší farebný televízor. Majú odvrátiť náš záujem od vedeckého chápania sveta. Motrokárom, rovnako ako v minulosti predstaviteľom rôznych ideológií, vyhovuje, že je jednoduchšie žiť vo svete ilúzií, ako zápasiť o poznanie vo svete reality. Ako už povedali mnohí múdri tohto sveta, ľudia všeobecne preferujú ilúziu pred realitou, dokonca aj vtedy, keď ilúzia vedie k tragických následkom.

Predpokladám, že sú to motrokári XXI. storočia, ktorí využívajú starobylé inštrukcie nášho genetického kódu. Snažia sa vnútiť motrokom "Playboy philosophy". Filozofiu ktorá hovorí, že máme robiť iba to, z čoho máme my a naše telo dobrý pocit. Naše telo vraj vie najlepšie, čo potrebuje. Inými slovami máme počúvať, čo nám hovoria naše gény a nie súčasné vedecké poznatky o modernom človeku. Každý pokus, ktorý má zabrániť, aby sme sa riadili potrebami tela je podozrivý. Prezentuje sa ako súčasť neprirodzeného nátlaku na nás. Nemáme si odiekať to, čo nám od prírody patrí. Podľa motrokárov XXI. storočia sme sa narodili na to, aby sme si užívali.

Pritom je zaujímavé, že sa vedecky dokázalo, že naše telo často nevie, čo je preň dobré. Komplex uspokojenia, komplex túžby, radosti, šťastia a rozkoše anatomicky sa nachádza v našom mozgu. Aktivovaním týchto mozgových centier umelými spôsobmi môžeme vyvolať pocit uspokojenia alebo radosti, pocity šťastia a rozkoše. Napríklad pri pokusoch na potkanoch sa zistilo, že elektrickými impulzmi, ktoré boli aplikované priamo elektródami do ich mozgu, bolo možné stimulovať pocit radosti a šťastia. Potkany, majúce v kletke potravu, dostávali impulzy šťastia, len keď išli do jedného rohu kletky. Zaujímavé bolo zistenie, že potkany, keď si mali vybrať medzi potravou a impulzmi šťastia, chodili si po impulzy, až kým nezahynuli od hladu. Podobný výsledok sa overil aj pri výskume opíc, ktoré si mohli vybrať potravu alebo prácu, za ktorú dostali dávku heroínu. Opice si chodili len pre dávky heroínu, až kým nezahynuli od vyčerpania. Obdobne to platí aj pre ľudí. Vysoké čísla narkomanov, alkoholikov, obete sexuálnych chorôb, časté nechcené tehotenstvo dokazujú, že telo riadené zastaraným genetickým kódom v súčasnej spoločnosti často nevie, čo je pre život moderného človeka dobré a čo zlé.

Našťastie v ľudskom kóde je zakódovaná aj neobmedzená túžba hľadať a získavať nové skúsenosti a znalosti. Práve táto časť nášho kódu v histórii bola a v súčasnosti je v rozpore z vládnuou mocou.

Keď začnem od začiatku, tak ma prekvapuje, prečo Boh zakázal Adamovi a Eve trhať ovocie zo Stromu poznania. V Biblii v knihe Genesis, kapitola 2, vo vetách 9, 16 a 17 sa píše: Na samom prostriedku raja stál „strom života“ a „strom poznania dobra a zla“. Boh Jahve dovolil Adamovi jesť ovocie zo všetkých stromov s výnimkou „stromu poznania dobra a zla“. To mu zakázal jesť pod trestom smrti. V 3. kapitole 6. vete sa píše, že Adam a Eva jedli ovocie zo stromu poznania a boli za to potrestaní.

Je možné, že práve zákaz jedenia zo stromu poznania odzrkadľuje veľmi starú tradíciu v spoločnosti. Nadriadeným, mocným, vládnucom nevyhovuje, keď podriadení príliš veľa vedia a rozoznávajú, čo je dobré a čo zlé. Máme mnoho príkladov zákazu trhať plody zo stromu poznania v ďalekej a blízkej minulosti a aj zo súčasnosti. Viera viac vysvetľuje náš svet, našu evolúciu ako exaktné poznanie. A takouto filozofiou sa riadia aj motrokári XXI. storočia, ktorá je obsiahnutá v ich propagande. Táto filozofia jednoducho hovorí, že nie je žiaduce, aby motroci trhali plody zo stromu poznania.

[68] Karol Ondriaš: My motroci XXI. storočia...

Rovnako ako bolo zakázané v raji Adamovi a Eve trhať ovocie zo Stromu poznania, aj ty máš zakázané sa pýtať: Quo vadis Homo sapiens sapiens? A rovnako ako Eva a Adam aj pod trestom smrti odtrhli a jedli ovocie zo stromu poznania, tak verím, že aj my, aj keď pod trestom, budeme sa snažiť poznať náš svet a úzkostlivo sa pýtať: Quo vadis Homo sapiens sapiens?

Prikázanie jedenáste:
Budeš ctíť a dodržiavať motrockých jedenást'
prikázaní bez toho, aby si si to uvedomoval

V našej 100 či 200–tisícročnej histórii ľudia väčšinou prijímali zákony života a spoločnosti také, aké boli, a predpokladali, že inak to ani nemôže byť. Často žili svoj osud podriadeného alebo nadriadeného v domnienke, že je to prirodzené a tým aj spravodlivé. Tento stav v súčasnosti nazývame demokraciou. Nebolo vhodné, aby si podriadení svoj osud uvedomovali a bolo žiaduce, aby sa nepýtali seba, ale vždy svojich nadriadených, čo je spravodlivé a správne. A nadriadení to vždy vedeli vierohodne vysvetliť. Podobne to je aj v prípade motroctva XXI. storočia.

Preto aj my motroci XXI. storočia prisaháme rovnako, ako pred desiatimi, sto až tristo rokmi prisahali obyvatelia Afriky, blízkej a ďalekej Ázie, Latinskej Ameriky a ďalších krajín.

Preto aj my motroci XXI. storočia sa nepýtame sami seba, ale motrokárov, čo je spravodlivé a správne, a tým bez toho, aby sme o tom vedeli, prisaháme, že budeme ctíť a dodržiavať zákony motroctva XXI. storočia bez toho, aby sme si to vôbec uvedomovali.

[70] Karol Ondriaš: My motroci XXI. storočia...

Obsah

Úvod.....	
Motroctvo v XXI. storočí a jeho prikázania.....	
Prikázanie prvé: Dodržiavať budeš slobodu slova a prejavu pre seba a pre iných.....	
Prikázanie druhé: Riadiť sa budeš len všemocnou ideológiou voľného trhu.....	
Prikázanie tretie: Klaňať sa budeš súkromnému vlastníctvu a nebudeš mať iné formy vlastníctva.....	
Prikázanie štvrté: Voliť budeš svojich predstaviteľov len v slobodných voľbách.....	
Prikázanie piate: Pokladať budeš za civilizovaný svet len ten, ktorý sa ti určí.....	
Prikázanie šieste: Pokladať budeš za demokratický svet len ten, ktorý sa ti určí.....	
Prikázanie siedme: Odsudzovať budeš ľudí, ktorých myšlienky nie sú v súlade so súčasnou prijatou agendou.....	
Prikázanie ôsme: Klaňať sa budeš imidžu a ilúziám a nie realite....	
Prikázanie deviate: Platíť budeš pravidelne desiatok len nám a nikomu inému.....	
Prikázanie desiate: Nebudeš sa nikdy pýtať: Quo vadis Homo sapiens sapiens?.....	
Prikázanie jedenáste: Budeš čtiť a dodržiavať motrockých jedenásť prikázaní bez toho, aby si si to uvedomoval.....	
Obsah.....	

Vo vydavateľstve Agentúra IQ+ Janošovský Karpatská 2,
81105 Bratislava. alternat@ba.telecom.sk
si môžete v obmedzenom počte objednať aj tieto tituly:

Vyšlo ako 3. publikácia v edícii Alternatíva
Vydala Agentúra IQ+ Janošovský
v Bratislave v novembri 2000 (1997)
Redakcia J. Janošovský,
design J. Janošovský,
jazyková úprava V. Švenková